Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 19 września 2022 r.
(OR. en)

12413/22

Międzyinstytucjonalny numer referencyjny:
2022/0277 (COD)

AUDIO 86
CODEC 1314
DIGIT 166
MI 668
DISINFO 72
FREMP 183
COMPET 712
EDPS 1
DATAPROTECT 256
JAI 1194
SERVICES 18
POLGEN 121

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	16 września 2022 r.
Do:	Sekretariat Generalny Rady
Nr dok. Kom.:	COM(2022) 457 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiającego wspólne ramy dla usług medialnych na rynku wewnętrznym („europejski akt o wolności mediów") i zmieniające dyrektywę 2010/13/UE

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2022) 457 final.

Zał.: COM(2022) 457 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 16.9.2022 r.
COM(2022) 457 final

2022/0277 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające wspólne ramy dla usług medialnych na rynku wewnętrznym („europejski akt o wolności mediów") i zmieniające dyrektywę 2010/13/UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2022) 322 final} - {SWD(2022) 286 final} - {SWD(2022) 287 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Niniejsze uzasadnienie towarzyszy wnioskowi dotyczącemu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne ramy dla usług medialnych na rynku wewnętrznym („europejski akt o wolności mediów"). Wniosek ten służy realizacji zobowiązania politycznego zaciągniętego przez przewodniczącą Ursulę von der Leyen, która ogłosiła tę inicjatywę w orędziu o stanie Unii z 2021 r. W orędziu tym Ursula von der Leyen podkreśliła rolę informacji jako dobra publicznego, uznając, że przedsiębiorstwa medialne nie mogą być traktowane jak inne przedsiębiorstwa i że należy chronić ich niezależność na szczeblu UE[1]. Inicjatywa ta została uwzględniona w programie prac Komisji na 2022 r.[2]

Sektor mediów jest częścią ekosystemu sektora kultury i sektora kreatywnego[3], jednego z 14 ekosystemów przemysłowych, które mają kluczowe znaczenie dla trwałej odbudowy sprzyjającej włączeniu społecznemu oraz dla dwojakiej transformacji gospodarki UE – ekologicznej i cyfrowej. Jednocześnie usługi medialne są nie tylko ważnym i dynamicznym sektorem gospodarki, ale mają również zasadnicze znaczenie dla zdrowej sfery obywatelskiej oraz wolności gospodarczych i praw podstawowych, w tym równości[4]. Niezależne media, a w szczególności media informacyjne, zapewniają dostęp do różnorodnych poglądów i są wiarygodnym źródłem informacji zarówno dla ogółu społeczeństwa, jak i przedsiębiorstw. Przyczyniają się one do kształtowania opinii publicznej oraz pomagają ludziom i przedsiębiorstwom formułować poglądy i dokonywać świadomych wyborów. Odgrywają kluczową rolę w zachowaniu integralności europejskiej przestrzeni informacyjnej i są niezbędne do funkcjonowania naszych demokratycznych społeczeństw i gospodarek. Dzięki technologiom cyfrowym dostęp do usług medialnych jest w coraz większym stopniu możliwy ponad granicami i za pośrednictwem różnych środków, a konkurencja w przestrzeni mediów cyfrowych ma coraz bardziej międzynarodowy charakter. Unia Europejska już teraz wyznacza światowe standardy w tej dziedzinie, a przedmiotowy wniosek dodatkowo wzmacnia i porządkuje europejską przestrzeń informacyjną.

W tym kontekście wniosek ma na celu rozwiązanie szeregu problemów wpływających na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych oraz na działalność dostawców usług medialnych. Przedsiębiorstwa medialne napotykają w szczególności przeszkody utrudniające im prowadzenie działalności i wpływające na warunki inwestowania na rynku wewnętrznym, takie jak różne przepisy i procedury krajowe związane z wolnością i pluralizmem mediów. Przepisy te obejmują w szczególności kontrolę koncentracji na rynku w kontekście pluralizmu mediów oraz środki protekcjonistyczne wpływające na działalność przedsiębiorstw medialnych. Takie przepisy spowodowały fragmentację rynku wewnętrznego, co miało negatywne konsekwencje dla zagwarantowania pewności prawa podmiotom działającym na rynku mediów i wygenerowało dodatkowe koszty prowadzenia działalności transgranicznej.

Sytuację dodatkowo komplikuje niewystarczająca współpraca między krajowymi organami regulacyjnymi ds. mediów[5]. Europejska Grupa Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług

---

1 Orędzie o stanie Unii z 2021 r. wygłoszone przez przewodniczącą Ursulę von der Leyen, Strasburg, 15 września 2021 r.

2 COM(2021) 645 final.

3 COM(2021) 350 final i SWD(2021) 351 final.

4 Dodatkowo usługi medialne powinny być świadczone zgodnie z wymogami dostępności określonymi w dyrektywie (UE) 2019/882 (europejski akt prawny w sprawie dostępności), Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 70.

5 W odpowiedzi na potrzebę zwiększenia współpracy w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych członkowie ERGA uzgodnili dobrowolny protokół ustaleń, w którym określono niewiążące mechanizmy współpracy transgranicznej.

Medialnych (ERGA) ma ograniczony zakres działania, a zakres ten dotyczy wyłącznie audiowizualnych usług medialnych. Ponadto ERGA nie dysponuje wystarczającymi narzędziami i zasobami, aby przyczynić się do rozwiązania kwestii transgranicznych lub praktycznych problemów w kluczowych obszarach regulacji mediów. Wynikająca z tego niewystarczająca zbieżność przepisów wpływa na podmioty działające na rynku mediów, w szczególności na dostawców audiowizualnych usług medialnych i platformy udostępniania wideo, oraz szkodzi interesowi publicznemu. Organy regulacyjne ds. mediów odgrywają również kluczową rolę w kontekście ochrony przed nieuczciwymi dostawcami usług medialnych, w tym dostawcami objętymi kontrolą państwową, czy to finansową, czy też redakcyjną, prowadzoną przez niektóre państwa trzecie, co może zagrażać bezpieczeństwu publicznemu i obronności.

Europejscy dostawcy usług medialnych są również narażeni na coraz większą ingerencję w ich decyzje redakcyjne i zdolność do świadczenia wysokiej jakości usług medialnych (tj. usług świadczonych niezależnie i zgodnie ze standardami dziennikarskimi) na rynku wewnętrznym, co znajduje potwierdzenie w rocznych sprawozdaniach Komisji na temat praworządności[6] oraz monitorze pluralizmu mediów[7]. Problem ten wynika z fragmentacji zabezpieczeń przed ingerencją w wolność redakcyjną wszystkich mediów i nierównych gwarancji niezależności mediów publicznych[8], co prowadzi do zakłócenia warunków konkurencji na rynku wewnętrznym.

Ponadto bariery na rynku wewnętrznym i nierówne warunki działania wynikają z nieprzejrzystego i niesprawiedliwego przydziału zasobów gospodarczych. W szczególności brak przejrzystości i tendencyjność prawnie zastrzeżonych systemów pomiaru oglądalności zaburza przepływy przychodów z reklam, co wpływa negatywnie zwłaszcza na dostawców usług medialnych i stawia w niekorzystnej sytuacji konkurentów świadczących usługi pomiaru oglądalności zgodnie z normami uzgodnionymi w branży[9]. Rynek wewnętrzny jest również zakłócany przez nieprzejrzysty i niesprawiedliwy przydział reklam państwowych (tj. funduszy publicznych wykorzystywanych do celów reklamowych), które mogą być przyznawane w sposób preferencyjny zasiedziałym krajowym dostawcom usług lub wykorzystywane do faworyzowania i ukrytego subsydiowania niektórych mediów prezentujących poglądy zbieżne z polityką rządu. Regulacja w tej dziedzinie jest fragmentaryczna i ograniczona[10], przy czym w wielu państwach członkowskich brakuje

---

W komunikacie „Europejskie media w cyfrowej dekadzie: Plan działania na rzecz wsparcia odbudowy i transformacji" Komisja zapowiedziała, że będzie uważnie śledzić stosowanie protokołu ustaleń, aby ocenić, czy współpraca w ramach ERGA wymaga dalszego wzmocnienia. W świetle takiej oceny Komisja uważa, że istnieje potrzeba ustanowienia ram prawnych w zakresie zorganizowanej współpracy między władzami lub organami regulacyjnymi ds. mediów.

6 Sprawozdanie na temat praworządności z 2020 r., komunikat i rozdziały dotyczące poszczególnych państw (COM(2020) 580 final oraz SWD(2020) 300–326 final); sprawozdanie na temat praworządności z 2021 r., komunikat i rozdziały dotyczące poszczególnych państw (COM(2021) 700 final oraz SWD(2021) 701–727 final); sprawozdanie na temat praworządności z 2022 r., komunikat i rozdziały dotyczące poszczególnych państw (COM(2022) 500 final oraz SWD(2022) 501–527 final).

7 Centrum ds. Pluralizmu i Wolności Mediów, monitor pluralizmu mediów.

8 Media publiczne zajmują kluczowe miejsce na rynku mediów ze względu na ich misję publiczną. Stanowią one ważne, jeśli nie podstawowe, źródło informacji dla dużej części społeczeństwa i przedsiębiorstw.

9 Pomiar oglądalności ma bezpośredni wpływ na przydział i ceny reklam, które stanowią kluczowe źródło przychodów dla sektora mediów. Jest to kluczowe narzędzie służące do oceny wyników treści medialnych i umożliwiające poznanie preferencji odbiorców w celu planowania przyszłej produkcji treści. Odpowiednie podmioty działające na rynku tradycyjnie uzgodniły zestaw standardów metodologicznych w celu opracowania obiektywnych wartości odniesienia na potrzeby oceny zwrotu z ich inwestycji. W kilku państwach członkowskich ustanowiono mechanizmy samoregulacji skupiające kluczowe zainteresowane strony z branży medialnej i reklamowej, takie jak samoregulacyjne wspólne komisje branżowe, w celu organizowania i przeprowadzania pomiaru oglądalności w sposób przejrzysty, sprzyjający włączeniu społecznemu i wiarygodny.

10 Dystrybucja i przejrzystość reklamy państwowej są pod pewnymi względami regulowane przez fragmentaryczne ramy obejmujące przepisy w sprawie mediów i ogólne akty prawne dotyczące zamówień publicznych, które nie obejmują jednak wszystkich wydatków na reklamę państwową ani nie zapewniają wystarczającej ochrony przed preferencyjną lub stronniczą dystrybucją. W szczególności dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE nie ma zastosowania do zamówień publicznych na usługi w zakresie nabycia, opracowania, produkcji lub koprodukcji materiałów do audycji przeznaczonych na potrzeby audiowizualnych usług medialnych lub radiowych usług medialnych.

przepisów szczegółowych, a istniejące przepisy różnią się zakresem[11], co powoduje szkodę dla pewności prawa i niesie ze sobą ryzyko podejmowania arbitralnych lub dyskryminacyjnych decyzji.

Chociaż waga tych problemów jest różna w poszczególnych państwach UE, ogólnie rzecz biorąc, utrudniają one dostawcom usług medialnych pełne wykorzystanie potencjału rynku wewnętrznego, utrzymanie stabilności gospodarczej i właściwe wypełnianie ich społecznej roli polegającej na informowaniu obywateli i przedsiębiorstw. Odbiorcy usług medialnych również odczuwają negatywne skutki niewystarczającej lub niemającej niezależnego charakteru oferty medialnej, nierównych warunków działania i braku ochrony ich interesów.

Zarówno Parlament[12], jak i Rada[13] wielokrotnie wzywały Komisję do podjęcia działań mających na celu zniesienie barier w funkcjonowaniu wewnętrznego rynku mediów oraz wspieranie pluralizmu i niezależności na tym rynku. W sprawozdaniu z wyników końcowych Konferencji w sprawie przyszłości Europy, opublikowanym 9 maja 2022 r., obywatele w swoich propozycjach wezwali UE do dalszego wspierania niezależności i pluralizmu mediów, w szczególności przez wprowadzenie przepisów dotyczących zagrożeń dla niezależności mediów za pomocą minimalnych norm obowiązujących w całej UE. Wezwano również do obrony i wspierania wolnych, pluralistycznych i niezależnych mediów, do nasilenia walki z dezinformacją i zagraniczną ingerencją oraz do zapewnienia ochrony dziennikarzy[14].

W tym kontekście wniosek dotyczący europejskiego aktu o wolności mediów ma na celu poprawę funkcjonowania wewnętrznego rynku mediów.

Wniosek jest skoncentrowany wokół czterech celów szczegółowych:

- **wspieranie działalności i inwestycji transgranicznych** w obszarze usług medialnych przez harmonizację niektórych elementów rozbieżnych krajowych ram dotyczących pluralizmu mediów, w szczególności w celu ułatwienia świadczenia usług transgranicznych. Za sprawą koordynacji na szczeblu UE wniosek ma na celu zapewnienie, aby przy ocenie koncentracji na rynku mediów niezależne organy krajowe przyjmowały spójne podejście do kwestii pluralizmu i niezależności mediów;
- **zwiększenie współpracy regulacyjnej i zbieżności przepisów** dzięki narzędziom koordynacji transgranicznej oraz opiniom i wytycznym na szczeblu UE. Będzie to sprzyjać spójnemu podejściu do pluralizmu i niezależności mediów oraz zapewni użytkownikom usług medialnych skuteczną ochronę przed nielegalnymi i szkodliwymi treściami, w tym

11 Zob. także analizy krajowych przepisów dotyczących reklamy państwowej w rocznym sprawozdaniu na temat praworządności.

12 Rezolucja z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie Karty praw podstawowych UE, 2011/2246(INI); rezolucja z dnia 3 maja 2018 r. w sprawie pluralizmu mediów i wolności mediów w UE, 2017/2209(INI); rezolucja z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie wzmocnienia wolności mediów: ochrona dziennikarzy w Europie, nawoływanie do nienawiści, dezinformacja i rola platform (2020/2009(INI)); rezolucja z dnia 20 października 2021 r. w sprawie europejskich mediów w dekadzie cyfrowej: plan działania na rzecz wsparcia odbudowy i transformacji (2021/2017(INI)); rezolucja z dnia 11 listopada 2021 r. w sprawie wzmocnienia demokracji oraz wolności i pluralizmu mediów w UE (2021/2036(INI); rezolucja z dnia 9 marca 2022 r. w sprawie obcych ingerencji we wszystkie procesy demokratyczne w Unii Europejskiej, w tym dezinformacji (2020/2268(INI)).

13 Konkluzje Rady w sprawie wolności i pluralizmu mediów w otoczeniu cyfrowym, Dz.U. C 32 z 4.2.2014; konkluzje Rady w sprawie ochrony wolnego i pluralistycznego systemu medialnego, Dz.U. C 422 z 7.12.2020; konkluzje Rady w sprawie europejskich mediów w dekadzie cyfrowej: plan działania na rzecz wsparcia odbudowy i transformacji, 8727/21, 18.5.2021; konkluzje Rady pt. „budowanie europejskiej strategii dla ekosystemu sektora kultury i sektora kreatywnego", Dz.U. C 160 z 13.4.2022; Deklaracja europejskich ministrów odpowiedzialnych za kulturę, sprawy audiowizualne i media, posiedzenie w Angers 7–8 marca 2022 r.

14 Konferencja w sprawie przyszłości Europy – sprawozdanie z wyników końcowych, maj 2022 r., w szczególności propozycja nr 27 pkt 1 i propozycja nr 37 pkt 4.

w internecie, oraz w odniesieniu do dostawców usług (w tym z państw trzecich) nieprzestrzegających unijnych norm dotyczących mediów;

- **ułatwienie świadczenia wysokiej jakości usług medialnych** przez zmniejszenie ryzyka nadmiernej publicznej i prywatnej ingerencji w wolność redakcyjną. Wniosek ma na celu zagwarantowanie dziennikarzom i redaktorom możliwości pracy bez niczyjej ingerencji, w tym w zakresie ochrony ich źródeł i materiałów. Wspierając niezależność redakcyjną, gwarantuje on również lepszą ochronę interesów odbiorców usług medialnych;
- **zapewnienie przejrzystego i sprawiedliwego przydziału zasobów gospodarczych** na wewnętrznym rynku mediów przez zwiększenie przejrzystości i sprawiedliwości pomiaru oglądalności i przydziału reklam państwowych. Wniosek ma na celu zapewnienie przejrzystości, niedyskryminacji, proporcjonalności, obiektywizmu i inkluzywności metod pomiaru oglądalności, w szczególności w internecie. Zapewni on również przejrzystość, niedyskryminację, proporcjonalność i obiektywizm w przydzielaniu reklam państwowych poszczególnym mediom, tak aby zminimalizować ryzyko niewłaściwego wykorzystania finansowania publicznego na realizację interesów partyjnych, ze szkodą dla innych podmiotów działających na rynku. Tym samym wniosek będzie sprzyjać uczciwej konkurencji na wewnętrznym rynku mediów.

Wnioskowi ustawodawczemu towarzyszy zalecenie, w którym określono katalog dobrowolnych dobrych praktyk dla przedsiębiorstw medialnych w celu wspierania niezależności redakcyjnej oraz zalecenia dla przedsiębiorstw medialnych i państw członkowskich służące zwiększeniu przejrzystości własności mediów. Zalecenie to przyczyni się do zmniejszenia ryzyka nieuzasadnionej ingerencji w indywidualne decyzje redakcyjne oraz do poprawy dostępu do informacji na temat własności mediów[15].

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek jest zgodny z obowiązującymi przepisami horyzontalnymi i sektorowymi UE dotyczącymi usług medialnych i usług *online.* Ma on na celu usunięcie luk regulacyjnych, które wpływają na funkcjonowanie wewnętrznego rynku mediów.

Wniosek przyczynia się do realizacji tego celu przede wszystkim w oparciu o zmienioną dyrektywę o audiowizualnych usługach medialnych (AVMSD)[16], która reguluje ogólnounijną koordynację krajowych przepisów dotyczących audiowizualnych usług medialnych. Wniosek pogłębia współpracę w ramach ustanowionej na mocy tej dyrektywy Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA) przez przekształcenie jej w Europejską Radę ds. Usług Medialnych („Rada") i przyznanie jej szerszego zakresu działania oraz wyznaczenie dodatkowych zadań[17].

Wniosek ustanawia nowe przepisy związane z usługami medialnymi, takie jak przepisy dotyczące ochrony źródeł i materiałów dziennikarskich, reklam państwowych i pomiaru

---

15 Zob. także analizy dotyczące przejrzystości własności mediów w rocznym sprawozdaniu na temat praworządności.

16 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych, Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1, zmieniona dyrektywą (UE) 2018/1808, Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 69.

17 Z tego powodu wniosek zawiera ukierunkowaną zmianę dyrektywy 2010/13/UE, ograniczającą się do uchylenia jej art. 30b, w którym ustanowiono ERGA, oraz – w rezultacie – do zastąpienia odniesień do ERGA i jej zadań. Zgodnie z pojęciem „parallélisme des formes" instrument prawny powinien być zasadniczo zmieniany przez instrument prawny o tej samej formie. Wprowadzona w niniejszym rozporządzeniu zmiana dyrektywy 2010/13/UE jest ukierunkowana i ograniczona do przepisu, który nie musi być transponowany przez państwa członkowskie. Zmiana ta jest zatem uzasadniona.

oglądalności. W ten sposób uzupełnia on reformę prawa autorskiego[18], która wspiera stabilność finansowania prasy.

Wniosek jest w pełni zgodny z dyrektywą o handlu elektronicznym[19] i rozporządzeniem w sprawie stosunków między platformami a przedsiębiorstwami (P2B)[20] oraz je uzupełnia. Jest on również zgodny z aktem o usługach cyfrowych[21] i aktem o rynkach cyfrowych[22], które stanowią ramy horyzontalne określające zharmonizowane przepisy dotyczące usług *online*, oraz je uzupełnia. We wniosku odniesiono się do pozostałych kwestii sektorowych, które nie zostały w pełni uwzględnione w żadnym z tych dwóch instrumentów horyzontalnych.

Wniosek uzupełnia unijne reguły konkurencji, które nie uwzględniają bezpośrednio wpływu, jaki koncentracje na rynku mogą mieć na pluralizm lub niezależność mediów, oraz zasady pomocy państwa, które są stosowane w poszczególnych przypadkach (często *ex post*) i nie rozwiązują w wystarczającym stopniu problemów wynikających z niesprawiedliwego przydziału zasobów państwowych dostawcom usług medialnych. Wniosek gwarantuje, że reklama państwowa będzie systematycznie podlegać zasadom *ex ante* dotyczącym przejrzystości, zwłaszcza w odniesieniu do beneficjentów i wydanych kwot, oraz sprawiedliwego przydziału takiej reklamy. Wniosek, a w szczególności jego przepisy dotyczące reklamy państwowej, są zgodne z wnioskiem dotyczącym rozporządzenia w sprawie przejrzystości i targetowania reklamy politycznej[23].

Ponadto wniosek ma charakter uzupełniający i nie wpływa na istniejące przepisy UE dotyczące przejrzystości własności. Dyrektywa w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy[24] jest głównym instrumentem zapewniającym przejrzystość beneficjenta rzeczywistego, natomiast dyrektywa UE w sprawie prawa spółek[25] reguluje informacje, które w szczególności spółki akcyjne muszą ujawniać w rejestrach przedsiębiorców. W dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych zachęca się państwa członkowskie do przyjęcia środków mających na celu udostępnienie informacji na temat struktury właścicielskiej mediów audiowizualnych. Wniosek uzupełni istniejące ramy prawne, nakładając na wszystkich dostawców usług medialnych dostarczających treści informacyjne i treści dotyczące spraw bieżących obowiązek dostarczania odbiorcom usług medialnych informacji na temat własności mediów, w szczególności informacji o beneficjentach bezpośrednich, pośrednich i rzeczywistych.

Wniosek jest również zgodny z Protokołem w sprawie systemu publicznego nadawania w Państwach Członkowskich (protokół amsterdamski)[26], w którym uznano kompetencje

---

18 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 92).

19 Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym), Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

20 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego, Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 57.

21 COM(2020) 825 final.

22 COM(2020) 842 final.

23 Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przejrzystości i targetowania reklamy politycznej, COM(2021) 731 final.

24 Dyrektywa (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE, Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73.

25 Dyrektywa (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek, Dz.U. L 169 z 30.6.2017, s. 46.

26 Traktat z Amsterdamu zmieniający Traktat o Unii Europejskiej, traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty – Protokół dołączony do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską – Protokół w sprawie systemu publicznego nadawania w Państwach Członkowskich, Dz.U. C 340 z 10.11.1997, s. 109.

państw członkowskich do określania misji służby publicznej mediów publicznych i zapewniania ich finansowania, o ile finansowanie to nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję w UE w zakresie, w jakim byłoby to sprzeczne ze wspólnym interesem. W protokole amsterdamskim domyślnie potwierdzono, że media publiczne są objęte zakresem rynku wewnętrznego.

Wniosek jest zgodny ze Strategicznym kompasem na rzecz bezpieczeństwa i obrony[27] oraz odpowiednimi konkluzjami Rady[28]. Przez wzmocnienie roli i współpracy między organami regulacyjnymi ds. mediów, w tym w sprawach mających wpływ na przestrzeń informacyjną UE, wniosek uzupełnia działania podjęte w celu opracowania zestawu narzędzi UE dotyczących zagranicznych manipulacji informacjami i ingerencji w informacje.

Wniosek jest zgodny z zaleceniem Komitetu Ministrów Rady Europy dla państw członkowskich w sprawie zarządzania mediami publicznymi[29]. W zaleceniu stwierdzono, że media publiczne muszą działać i rozwijać się w oparciu o ramy zrównoważonego zarządzania, które zapewniają zarówno niezbędną niezależność redakcyjną, jak i odpowiedzialność publiczną.

W związku z niedawnymi zagrożeniami dla źródeł dziennikarskich we wniosku dodano ukierunkowane zabezpieczenie przed wprowadzaniem oprogramowania szpiegującego do urządzeń używanych przez dostawców usług medialnych lub dziennikarzy, oparte na zabezpieczeniach przewidzianych w dyrektywie 2002/58/WE (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), dyrektywie 2016/680/UE (dyrektywa o ochronie danych w sprawach karnych) oraz dyrektywie 2013/40/UE dotyczącej ataków na systemy informatyczne.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Wniosek opiera się na europejskim planie działania na rzecz demokracji[30], w którym Komisja zaproponowała zestaw działań mających na celu promowanie demokratycznego uczestnictwa, zwalczanie dezinformacji oraz wspieranie wolnych i niezależnych mediów. Przez wzmocnienie ochrony źródeł i materiałów dziennikarskich inicjatywa uzupełnia zalecenie w sprawie zapewnienia ochrony i bezpieczeństwa dziennikarzom oraz wzmocnienia ich pozycji[31], jak również wniosek dotyczący dyrektywy[32] i zalecenie[33] w sprawie ochrony osób, które angażują się w debatę publiczną, przed ewidentnie bezpodstawnymi lub stanowiącymi nadużycie postępowaniami sądowymi („strategiczne powództwa zmierzające do stłumienia debaty publicznej"). Wniosek przewiduje konkretne działania w odpowiedzi na Europejską deklarację praw i zasad cyfrowych w cyfrowej dekadzie[34], w której wzywa się do ochrony wolności wypowiedzi i informacji w internecie, oraz wspiera realizację planu działania na

---

27 Strategiczny kompas na rzecz bezpieczeństwa i obrony.

28 Konkluzje Rady w sprawie dodatkowych działań na rzecz zwiększenia odporności i przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym, 14972/19, 10.12.2019; konkluzje Rady w sprawie wzmacniania odporności i zwalczania zagrożeń hybrydowych, w tym dezinformacji w kontekście pandemii COVID-19, 14064/20, 15.12.2020 oraz konkluzje Rady w sprawie zagranicznych manipulacji informacjami i ingerencji w informacje (FIMI), 11429/22, 18.7.2022.

29 Zalecenie CM/Rec(2012)1 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie zarządzania mediami publicznymi (przyjęte przez Komitet Ministrów 15 lutego 2012 r. na 1134. posiedzeniu zastępców ministrów).

30 COM(2020) 790 final.

31 C(2021) 6650 final.

32 COM(2022) 177 final.

33 Zalecenie Komisji (UE) 2022/758 z dnia 27 kwietnia 2022 r. w sprawie ochrony dziennikarzy i obrońców praw człowieka, którzy angażują się w debatę publiczną, przed ewidentnie bezpodstawnymi lub stanowiącymi nadużycie postępowaniami sądowymi („strategiczne powództwa zmierzające do stłumienia debaty publicznej"), Dz.U. L 138 z 17.5.2022, s. 30.

34 COM(2022) 28 final.

rzecz mediów i sektora audiowizualnego[35], w którym Komisja określiła szereg działań służących wzmocnieniu stabilności finansowania i transformacji cyfrowej sektora mediów.

Niniejszy wniosek ma na celu wzmocnienie niezależności redakcyjnej dostawców usług medialnych. Jednocześnie kluczowym elementem ochrony niezależności redakcyjnej przed naciskami zewnętrznymi i presją rynkową jest stabilność finansowania. Jak zauważyły zainteresowane strony podczas konsultacji publicznych, niestabilna sytuacja gospodarcza sektora mediów pozostaje problemem, który spotęgował kryzys związany z COVID-19. Zapewnienie zróżnicowanych i wystarczających źródeł finansowania mogłoby wzmocnić odporność i niezależność mediów oraz wesprzeć świadczenie wysokiej jakości usług dla Europejczyków.

W związku z tym sektor mediów coraz częściej zwraca się do UE o wsparcie finansowe, mając na uwadze fakt, że Komisja od dawna współfinansuje niezależne przekazy medialne dotyczące spraw europejskich w celu wspierania europejskiej sfery publicznej. Chociaż kwota finansowania europejskiego jest w sposób nieunikniony ograniczona w stosunku do skali i znaczenia tego sektora, wspomniane finansowanie jest rzeczywiście w stanie przyczynić się do odbudowy sektora po pandemii COVID-19, do transformacji cyfrowej informacji oraz do eksperymentowania w wymiarze transgranicznym z nowymi formatami lub nowymi modelami zarabiania na treściach w internecie.

W związku z tym, po przyjęciu planu działania na rzecz mediów i sektora audiowizualnego w grudniu 2020 r., Komisja połączyła działania mające na celu wsparcie mediów informacyjnych, przy pełnym poszanowaniu niezależności redakcyjnej. Na przykład utworzyła MEDIA INVEST, specjalny instrument inwestycji kapitałowych w ramach Programu InvestEU, mający na celu wspieranie zdolności finansowej europejskich przedsiębiorstw audiowizualnych. Od 2022 r. dostępne jest również wsparcie kapitałowe dla mediów informacyjnych, w połączeniu z działaniami w zakresie gotowości inwestycyjnej, aby pozyskać inwestorów prywatnych i zwiększyć wolumenu inwestycji kapitałowych. Równocześnie Komisja wspiera uruchomienie specjalnego instrumentu współinwestowania w ramach Programu InvestEU z fundacjami i organizacjami charytatywnymi, który to instrument będzie ukierunkowany na trzy konkretne obszary misji, w tym „Pluralizm mediów, demokracja i kultura”[36]. Kolejnym celem pakietu działań są innowacje: w ramach programów w zakresie badań naukowych i innowacji oraz programów cyfrowych oferowane jest finansowanie na rzecz opracowania innowacyjnych rozwiązań dotyczące w szczególności zaproszenia do opracowania europejskiej przestrzeni danych medialnych, które wkrótce zostanie ogłoszone. Ponadto innowacyjne badania naukowe finansowane w ramach programów „Horyzont 2020” i „Horyzont Europa” pomagają zrozumieć wpływ mediów na obywateli i demokrację, a także dostarczają narzędzi i strategii umożliwiających budowanie zdrowszego i bardziej zróżnicowanego krajobrazu medialnego, zwalczanie dezinformacji cyfrowej i poprawę standardów dziennikarskich. Regularna wymiana poglądów z przedstawicielami branży w kontekście Europejskiego Forum Mediów Informacyjnych również przyczynia się do monitorowania innowacji w sektorze i stanowi forum do dyskusji na temat planu działania UE w tej dziedzinie.

W następstwie planu działania na rzecz mediów i sektora audiowizualnego sektor mediów informacyjnych stał się przedmiotem szczególnego zainteresowania w ramach programu „Kreatywna Europa”, który służy wspieraniu sektora kultury i sektora kreatywnego.

---

35 COM(2020) 784 final.

36 Pozostałe dwa obszary misji to „przemiany społeczne związane z przejściem na zieloną gospodarkę” oraz „równość i włączenie społeczne”.

W ramach programu można finansować partnerstwa między organizacjami medialnymi w celu wprowadzania innowacji, testowania nowych formatów lub wymiany dobrych praktyk biznesowych w wymiarze transgranicznym. Ze środków programu „Kreatywna Europa" współfinansowane są również projekty, które wspierają bardziej pluralistyczne środowisko medialne: dotacje pozwalają na zapewnienie ochrony reporterom (w tym wsparcia prawnego) i obejmują różne obszary, takie jak ustalanie faktów, monitorowanie, działania promujące, informowanie opinii publicznej i podnoszenie świadomości. Z funduszy UE wspierano również działalność rad ds. mediów, a także działalność monitora pluralizmu mediów. Od 2023 r. Komisja będzie także przeznaczać specjalne fundusze w ramach programu „Kreatywna Europa" na wspieranie mediów działających w interesie publicznym, takich jak media z nurtu dziennikarstwa śledczego, przyczyniając się w ten sposób do pluralistycznej debaty w wymiarze transgranicznym i zdrowszej demokracji.

Zapotrzebowanie na finansowanie mediów przewyższa dostępne fundusze. Parlament Europejski wezwał do zwiększenia możliwości finansowania dla sektora mediów informacyjnych, w szczególności za pomocą stałego funduszu mediów informacyjnych oraz przez wzmocnienie budżetów przewidzianych na komponent międzysektorowy i komponent MEDIA w ramach programu „Kreatywna Europa"[37]. Rada zwróciła się również do Komisji o zwiększenie środków finansowych na rzecz niezależnego dziennikarstwa[38]. Z myślą o uzupełnieniu obecnych strategii politycznych UE, a ostatecznie o wzmocnieniu odporności finansowej omawianego sektora, Komisja sporządzi mapę publicznych programów finansowych i inicjatyw opracowanych przez państwa członkowskie oraz określi tendencje i luki w finansowaniu.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawą prawną niniejszego wniosku jest art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który przewiduje przyjęcie środków dotyczących zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Niniejszy wniosek ma na celu rozwiązanie problemu fragmentacji krajowych podejść regulacyjnych związanych z wolnością i pluralizmem mediów oraz niezależnością redakcyjną. Będzie to sprzyjać wspólnemu podejściu i koordynacji na szczeblu UE, zapewni optymalne funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych i zapobiegnie powstawaniu w przyszłości przeszkód w działalności dostawców usług medialnych w całej UE.

W szczególności wniosek ma na celu zaradzenie następującym kwestiom utrudniającym świadczenie usług medialnych na rynku wewnętrznym:

- krajowym ograniczeniom związanym ze źródłami i materiałami dziennikarzy jako dostawców usług, wpływającym na produkcję i świadczenie usług medialnych;
- ingerencji w działalność dostawców usług medialnych, w tym w ich decyzje redakcyjne, oraz rozbieżnym podejściom do ochrony niezależności redakcyjnej;

[37] Parlament Europejski, Komisja Kultury i Edukacji, sprawozdanie na temat mediów europejskich w dekadzie cyfrowej: plan działania na rzecz wsparcia odbudowy i transformacji (2021/2017(INI)).

[38] Konkluzje Rady na temat ochrony i bezpieczeństwa dziennikarzy i innych pracowników mediów, Dz.U. C 245 z 28.6.2022.

- ryzyku ingerencji państwa w media publiczne, ze szkodą dla równych warunków działania na jednolitym rynku i jakości mediów publicznych;
- działaniom rynkowym nieuczciwych podmiotów (w tym dostawców usług medialnych objętych kontrolą państwową – czy to finansową, czy też redakcyjną – prowadzonym przez niektóre państwa trzecie) powodującym napięcia w stosowaniu zasad swobodnego przepływu w Unii;
- z uwagi na postępującą transformację cyfrową dystrybucji usług medialnych – zagrożeniom dla swobodnego świadczenia usług medialnych na bardzo dużych platformach internetowych, ze szkodą dla równych warunków działania na rynku wewnętrznym;
- krajowym środkom dotyczącym rynku mediów wpływającym na działalność dostawców usług medialnych poprzez ograniczenie swobodnego przepływu w Unii, a tym samym powodującym fragmentację rynku wewnętrznego i prowadzącym do niepewności prawa; to samo dotyczy krajowych przepisów i procedur w zakresie oceny wpływu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną;
- brakowi przejrzystości i ewentualnej tendencyjności systemów i metod pomiaru oglądalności prowadzących do zakłóceń na rynku, ze szkodą dla równych warunków działania na rynku wewnętrznym;
- niesprawiedliwemu i nieprzejrzystemu podziałowi wydatków na reklamę państwową między dostawców usług medialnych, ze szkodą dla innych dostawców usług medialnych, w tym dostawców mających siedzibę w innych państwach członkowskich.

Ponadto art. 114 TFUE stanowi odpowiednią podstawę prawną dla tworzenia nowych struktur na mocy prawa UE. Jest to szczególnie istotne ze względu na aspekt inicjatywy dotyczący zarządzania, który ma na celu wspieranie ściślejszej współpracy między krajowymi organami regulacyjnymi ds. mediów w ramach rady na szczeblu UE, której zadaniem będzie wspieranie skutecznego i spójnego stosowania przepisów UE dotyczących mediów.

Przy regulowaniu rynku wewnętrznego prawodawca Unii musi nie tylko przestrzegać praw podstawowych[39], ale także zapewnić równowagę między konkurującymi ze sobą prawami podstawowymi[40]. Niniejszy wniosek dotyczący rozporządzenia stanowi harmonijne, skoordynowane i wieloaspektowe ramy legislacyjne, dzięki którym prawodawca przyczynia się do rozwoju i ochrony wewnętrznego rynku usług medialnych, uwzględniając tym samym kilka innych uzasadnionych interesów publicznych (w tym ochronę użytkowników) i w uczciwy sposób godząc prawa podstawowe wszystkich zainteresowanych osób.

- **Pomocniczość**

Państwa członkowskie nie mogą osiągnąć celów interwencji, działając samodzielnie, gdyż przedmiotowe problemy mają w coraz większym stopniu charakter transgraniczny i nie ograniczają się do poszczególnych państw członkowskich ani do podgrupy państw członkowskich. Produkcja, dystrybucja i konsumpcja treści medialnych, w tym treści

[39] Wyroki z dnia 13 grudnia 1979 r., Hauer, 44/79, EU:C:1979:290, pkt 14–16; z dnia 20 maja 2003 r., Österreichischer Rundfunk, sprawy połączone C-465/00, C-138/01 i C-139/01, EU:C:2003:294, pkt 68 i nast.; z dnia 9 listopada 2010 r., Schecke, sprawy połączone C-92/09 i C-93/09, EU:C:2010:662, pkt 46.

[40] Wyroki z dnia 15 września 2016 r., Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:170, pkt 68 i nast.; z dnia 26 kwietnia 2022 r., Polska/Parlament i Rada („dyrektywa w sprawie prawa autorskiego”), C-401/19, EU:C:2022:29, pkt 66.

informacyjnych, ma w coraz większym stopniu charakter cyfrowy i transgraniczny, ponieważ internet nadal napędza transformację tradycyjnych modeli biznesowych mediów. Na świadczenie usług medialnych w całej UE coraz większy wpływ mają globalne platformy, które działają jako punkty dostępu do treści medialnych, a jednocześnie są ważnymi dostawcami reklam internetowych.

Najlepszym sposobem na rozwój wewnętrznego rynku mediów jest wspólne unijne podejście promujące zbieżność przepisów, przejrzystość, pewność prawa i równe warunki działania dla odpowiednich podmiotów działających na wewnętrznym rynku mediów. Zmniejszy ono obciążenia po stronie dostawców usług medialnych, którzy muszą przestrzegać różnych krajowych systemów prawnych, gdy prowadzą działalność w kilku państwach członkowskich. Podejście to pozwoli zwiększyć pewność prawa po stronie podmiotów działających na rynku mediów, co będzie sprzyjać uczciwej konkurencji i inwestycjom transgranicznym. Umożliwi również organom regulacyjnym ds. mediów skoordynowaną reakcję w sprawach mających wpływ na przestrzeń informacyjną UE, a w szczególności na ochronę interesów konsumentów w UE.

Inicjatywa uwzględnia Protokół w sprawie systemu publicznego nadawania w Państwach Członkowskich (protokół amsterdamski) oraz art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (Traktat UE). Nie będzie ona naruszać kompetencji państw członkowskich w zakresie zapewniania finansowania mediów publicznych, tak aby mogły one wypełniać misję służby publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana na poziomie krajowym, oraz nie będzie naruszać krajowych tożsamości ani tradycji regulacyjnych w dziedzinie mediów. W inicjatywie należycie uwzględniono również opinie zainteresowanych stron; opiera się ona zatem na założeniu, że nadmiernie jednolite i szczegółowe unijne przepisy dotyczące pluralizmu mediów byłyby niepożądane i nieproporcjonalne, ponieważ takie przepisy muszą być dostosowane do historycznego i kulturowego kontekstu każdego państwa członkowskiego. Zamiast tego w inicjatywie zachowano właściwą równowagę między ogólnie sformułowanymi przepisami a bardziej szczegółowymi przepisami, tak by osiągnąć cele polityki.

- **Proporcjonalność**

Inicjatywa opiera się na istniejących ramach prawnych i będzie koncentrować się wyłącznie na obszarach, w których dodatkowe działanie UE wydaje się niezbędne do prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku mediów, w tym do zapewnienia równych warunków działania i niezależnego funkcjonowania podmiotów działających na rynku mediów w całej UE. Ogranicza się ona do kwestii, w przypadku których państwa członkowskie nie mogą samodzielnie osiągnąć zadowalających rozwiązań, i przewiduje dobrze wyważoną harmonizację, która nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu, jakim jest ustanowienie wspólnych ram dla prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych, przy jednoczesnym zagwarantowaniu jakości takich usług. Fakt, że kilka z proponowanych przepisów jest opartych na zasadach, również przyczynia się do zapewnienia proporcjonalności wniosku.

Wniosek wiąże się z ograniczonymi kosztami przestrzegania i egzekwowania przepisów, które prawdopodobnie zostaną zniwelowane przez znaczne korzyści dla podmiotów działających na rynku mediów i ogółu społeczeństwa. Przez poprawę przejrzystości i ograniczenie fragmentacji regulacyjnej na rynku wniosek zwiększy pewność prawa i wzmocni uczciwą konkurencję, ograniczając jednocześnie zakłócenia na rynku. Zwiększy to zaufanie inwestorów i sprawi, że transgraniczne transakcje na rynku mediów będą mniej uciążliwe, co stworzy korzystne warunki dla inwestycji i swobodnego świadczenia usług medialnych w całej UE. Ogół społeczeństwa i przedsiębiorstwa skorzystają ponadto

z bardziej zróżnicowanej i pluralistycznej oferty medialnej, większej przejrzystości i lepszego dostępu do informacji.

- **Wybór instrumentu**

Wnioskowi nadaje się formę rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady. Ze względu na kwestie, które należy rozwiązać, oraz kontekst gospodarczy, społeczny i polityczny rozporządzenie jest bardziej odpowiednie niż dyrektywa do tego, by zapewnić spójny poziom ochrony w całej UE i ograniczyć rozbieżności w przepisach, które mogłyby utrudniać niezależne świadczenie usług medialnych na rynku wewnętrznym. Pozwoli to na szybkie stosowanie nowych przepisów UE, a tym samym szybsze rozwiązanie problemów. Pozwoli to także uniknąć długiego procesu transpozycji, zapobiec potencjalnym rozbieżnościom lub zakłóceniom w trakcie procesu transpozycji przez określenie bezpośrednio stosowanych przepisów oraz uniknięcie sytuacji, w których państwa członkowskie mogłyby wykorzystać proces transpozycji jako pretekst do wprowadzenia lub utrzymania środków prawnych, które w istocie są skierowane przeciwko niezależnym dostawcom usług medialnych lub są w inny sposób dyskryminujące. Zastosowanie rozporządzenia jest również korzystniejsze ze względu na instytucjonalny element inicjatywy (powołanie Rady). Wybór rozporządzenia jest uzasadniony zarówno postępującą transformacją cyfrową jak i coraz częstszym transgranicznym świadczeniem usług medialnych, co wymaga sprawnego i spójnego podejścia na całym rynku wewnętrznym. Przez ustanowienie bezpośrednio stosowanych przepisów rozporządzenie, którego dotyczy wniosek, zapewni również skuteczną i efektywną współpracę między krajowymi władzami i organami regulacyjnymi ds. mediów w państwach członkowskich.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Wniosek opiera się na szeroko zakrojonych konsultacjach z zainteresowanymi stronami, w świetle ogólnych zasad i norm dotyczących konsultacji Komisji z zainteresowanymi stronami.

Zaproszenie do zgłaszania uwag ogłaszające inicjatywę opublikowano 21 grudnia 2021 r., a do 25 marca 2022 r. można było przekazywać informacje zwrotne. Otrzymano w sumie 1 473 uwagi[41]. Konsultacje publiczne trwały od 10 stycznia do 25 marca 2022 r., a w ramach tych konsultacji otrzymano 917 uwag[42]. Zarówno zaproszenie do zgłaszania uwag, jak i konsultacje publiczne były promowane za pośrednictwem strony internetowej Komisji, jak również mediów społecznościowych i określonych sieci kontaktów. Podczas gdy zaproszenie do zgłaszania uwag służyło zebraniu ogólnych informacji zwrotnych w odpowiedzi na ogłoszenie inicjatywy przez Komisję, w ramach konsultacji publicznych zbierano opinie za pomocą kwestionariusza o uporządkowanej strukturze, zawierającego szczegółowe pytania dotyczące inicjatywy.

Komisja zorganizowała ponadto spotkania z najważniejszymi zainteresowanymi stronami i ekspertami w celu zebrania dodatkowych dowodów i danych na temat konkretnych problemów, których inicjatywa ma dotyczyć, podejścia politycznego i jego skutków, a także informacji technicznych na temat istniejących praktyk branżowych. Komisja przeprowadziła

41 Komisja Europejska (2022), wyniki zaproszenia do zgłaszania uwag. Za pośrednictwem portalu „Wyraź swoją opinię" otrzymano łącznie 1 470 uwag, natomiast trzy dodatkowe otrzymano poza portalem, ale w terminie przewidzianym na konsultacje, w związku z czym uwagi te zostały uwzględnione w odpowiedziach.

42 Komisja Europejska (2022), wyniki konsultacji publicznych.

również ukierunkowane warsztaty i przeanalizowała liczne stanowiska i dokumenty analityczne otrzymane w kontekście przygotowywania inicjatywy. Ocenę skutków, na której opiera się inicjatywa, przygotowano z wykorzystaniem dwóch badań zewnętrznych obejmujących szereg indywidualnych konsultacji z głównymi zainteresowanymi stronami[43].

Ponadto Komisja omówiła inicjatywę z członkami Komitetu Kontaktowego ds. dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych oraz z ERGA. Te grupy ekspertów zapewniły bezpośredni kanał konsultacji z najbardziej odpowiednimi organami na szczeblu państw członkowskich. Aby zebrać opinie naukowców i ekspertów posiadających szczególną wiedzę specjalistyczną w odpowiednich dziedzinach (takich jak prawo publiczne i konstytucyjne, a także wolność mediów i rynek wewnętrzny), 18 lutego 2022 r. zorganizowano specjalne warsztaty z udziałem przedstawicieli środowiska akademickiego, ERGA i Komisji.

Pomysł wniosku ustawodawczego regulującego przynajmniej niektóre obszary merytoryczne spotkał się z ogólnym poparciem oraz poparciem większości zainteresowanych stron, w tym społeczności działającej na rzecz wolności mediów, organizacji konsumenckich, organów regulacyjnych ds. mediów i ERGA, nadawców publicznych i prywatnych, dystrybutorów treści i podmiotów działających w ekosystemie reklamowym. Wśród tych zainteresowanych stron istnieje szerokie poparcie dla podejścia opartego na zasadach w odróżnieniu od braku działań lub szczegółowego ustanawiania norm.

Organizacje pozarządowe i nadawcy publiczni w szczególności poparli działania na szczeblu UE mające na celu wprowadzenie gwarancji niezależności redakcyjnej, w tym niezależności mediów publicznych, przypominając jednocześnie o znaczeniu protokołu amsterdamskiego. Nadawcy publiczni popierają w szczególności gwarancje rzetelności redakcyjnej w internecie oraz wytyczne dotyczące odpowiedniego wyeksponowania audiowizualnych usług medialnych świadczonych w interesie ogólnym.

Nadawcy prywatni opowiedzieli się w szczególności za wspólnymi zasadami dotyczącymi środków w zakresie pluralizmu mediów oraz zasadami dotyczącymi przejrzystości, obiektywności i możliwości zweryfikowania pomiaru oglądalności, przy czym w tym ostatnim aspekcie zgodzili się z wydawcami i podmiotami działającymi w ekosystemie reklamowym. Wydawcy, którzy tradycyjnie nie podlegają regulacji, wyrazili ogólne poparcie dla samoregulacji lub zalecenia. Poparli jednak ogólnounijne środki dotyczące zarówno ochrony źródeł dziennikarskich, jak i reklamy państwowej. Potrzeba zapewnienia przejrzystości i sprawiedliwości w zakresie przydziału reklam państwowych uzyskała ogólne poparcie. Nadawcy i wydawcy wezwali do skutecznej regulacji platform internetowych.

Jeżeli chodzi o zarządzanie, istnieje ogólne szerokie poparcie dla nadzoru opartego na ERGA, ale różne są opinie co do jego potencjalnego przyszłego statusu. Organy regulacyjne i społeczność działająca na rzecz wolności mediów opowiadają się za wzmocnieniem ERGA, natomiast przedsiębiorstwa i stowarzyszenia przedsiębiorców wolałyby zachować ją w obecnej formie. Organy publiczne poparły w szczególności współpracę regulacyjną na szczeblu UE służącą ułatwieniu stosowania wspólnych norm w zakresie pluralizmu mediów oraz wzmocnieniu roli i zasobów ERGA w celu dalszej koordynacji na szczeblu UE.

[43] PwC, Intellera i Open evidence, „Support for the preparation of an impact assessment to accompany an EU initiative on the European Media Freedom Act" [„Wsparcie w zakresie przygotowania oceny skutków towarzyszącej inicjatywie UE w sprawie europejskiego aktu o wolności mediów"], VIGIE 2021-644; Europejski Instytut Uniwersytecki, Katholieke Universiteit Leuven, Universiteit van Amsterdam oraz Vrije Universiteit Brussel, „Study on media plurality and diversity online" [„Badanie dotyczące pluralizmu i różnorodności mediów w internecie"], VIGIE 2020-825.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej**

Przygotowując niniejszy wniosek, Komisja opierała się na szerokim spektrum wiedzy specjalistycznej.

Oprócz opisanych powyżej konsultacji publicznych i innych konsultacji z zainteresowanymi stronami Komisja zleciła dwa badania zewnętrzne, aby zapewnić wysoki poziom spójności i porównywalności analizy w odniesieniu do wszystkich potencjalnych podejść do polityki.

Europejskie Obserwatorium Audiowizualne Rady Europy opracowało również sprawozdanie specjalne na temat zarządzania mediami publicznymi i ich niezależności[44]. Publikacji towarzyszy kompleksowy przegląd głównych gwarancji zarządzania mediami publicznymi w Europie.

Sprawozdania Komisji na temat praworządności, roczne sprawozdania opracowane przez monitor pluralizmu mediów, a także niektóre badania Eurobarometr dostarczyły dowodów i analiz dotyczących wielu istotnych kwestii. Źródła te wykorzystano do zidentyfikowania problemów, ich skali na wewnętrznym rynku mediów oraz ich czynników sprawczych. Komisja korzystała również z odpowiednich zaleceń Rady Europy, które zostały uzgodnione przez wszystkie państwa członkowskie[45].

Ponadto, aby dodatkowo wesprzeć analizę opartą na dowodach, Komisja przeprowadziła przegląd odpowiedniego orzecznictwa i obszerny przegląd literatury, obejmujący literaturę naukową oraz szerokie spektrum badań i sprawozdań dotyczących polityki, w tym sporządzonych przez organizacje pozarządowe działające w obszarze wolności i pluralizmu mediów.

- **Ocena skutków**

Zgodnie ze swoją strategią „lepszego stanowienia prawa” Komisja przeprowadziła ocenę skutków niniejszego wniosku, która została zbadana przez działającą przy Komisji Radę ds. Kontroli Regulacyjnej. Sprawozdanie z oceny skutków zostało po raz pierwszy przedłożone Radzie ds. Kontroli Regulacyjnej 13 maja i omówione z nią podczas spotkania zorganizowanego 8 czerwca. Po wydaniu przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej negatywnej opinii 10 czerwca sprawozdanie zostało w znacznym stopniu zmienione i ponownie przedłożone Radzie 11 lipca. 27 lipca Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pozytywną opinię z zastrzeżeniami. Sprawozdanie z oceny skutków zostało poddane kolejnemu przeglądowi w celu uwzględnienia sugestii Rady dotyczących ulepszeń. Opinie Rady oraz uwagi i wyjaśnienia dotyczące sposobu ich uwzględnienia przedstawiono w załączniku 1 do oceny skutków.

Aby osiągnąć ogólny cel wniosku, którym jest poprawa funkcjonowania wewnętrznego rynku mediów, Komisja przeanalizowała różne warianty strategiczne.

Oceniono trzy warianty strategiczne zakładające różny stopień intensywności regulacyjnej:

- **wariant 1: zalecenie w sprawie pluralizmu i niezależności mediów**, zachęcające państwa członkowskie i – w pewnych obszarach – przedsiębiorstwa działające na rynku mediów do wdrożenia szeregu działań

44 F.J. Cabrera Blázquez, M. Cappello, J. Talavera Milla, S. Valais, „Governance and independence of public service media” [„Zarządzanie mediami publicznymi i ich niezależność”], IRIS Plus, Europejskie Obserwatorium Audiowizualne, Strasburg, 2022 oraz ERGA, „Internal Media Plurality in Audiovisual Media Services in the EU: Rules & Practices” [„Wewnętrzny pluralizm medialny w audiowizualnych usługach medialnych w UE: przepisy i praktyki”], 2018.

45 Zob. zalecenie CM/Rec(2012)1 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie zarządzania mediami publicznymi (przyjęte przez Komitet Ministrów 15 lutego 2012 r. na 1 134. posiedzeniu zastępców ministrów) oraz zalecenie CM/Rec(2018)1[1] Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie pluralizmu mediów i przejrzystości ich własności.

mających na celu wspieranie pluralizmu mediów, niezależności redakcyjnej oraz przejrzystości i uczciwości na rynku mediów;

- **wariant 2**: **wniosek ustawodawczy i zalecenie w sprawie niezależności mediów,** przy czym wniosek przewidywałby wspólne zasady dla wewnętrznego rynku usług medialnych, a w zaleceniu zachęcano by przedsiębiorstwa medialne i państwa członkowskie do wspierania niezależności i przejrzystości mediów;
- **wariant 3: wzmocniony wniosek ustawodawczy**, w którym oprócz wszystkich elementów ustawodawczych przewidzianych w wariancie 2 dodano dalsze obowiązki dla przedsiębiorstw działających na rynku mediów i organów regulacyjnych w celu wspierania dostępności wysokiej jakości usług medialnych oraz przejrzystego i sprawiedliwego przydziału zasobów gospodarczych na rynku mediów.

Rozważono dwa podwarianty dotyczące zarządzania instrumentem ustawodawczym w ramach wariantu 2 i 3:

- podwariant A: system zarządzania oparty na radzie wspieranej przez sekretariat Komisji;
- podwariant B: system zarządzania oparty na radzie wspieranej przez niezależne biuro UE.

Zgodnie z przyjętą przez Komisję metodyką każdy wariant strategiczny oceniono pod kątem skutków gospodarczych, skutków społecznych i skutków dla praw podstawowych. Preferowanym wariantem jest wariant 2 podwariant A. Wariant ten pozwoli osiągnąć ogólny cel interwencji w sposób efektywny, spójny, proporcjonalny i w dużej mierze skuteczny.

W szczególności w proponowanym instrumencie ustawodawczym ustanowione zostaną pewne podstawowe zasady i przepisy dotyczące rynku mediów, a Radzie, jako zbiorowemu organowi niezależnych organów regulacyjnych ds. mediów, przydzielone zostaną ważne zadania, w tym polegające na zapewnieniu specjalistycznego doradztwa w zakresie regulacyjnych, technicznych lub praktycznych aspektów regulacji mediów, wydawaniu opinii w sprawie koncentracji na rynku mogących mieć wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz koordynowaniu działań w odniesieniu do dostawców usług medialnych (w tym z państw trzecich), którzy nie przestrzegają unijnych norm dotyczących mediów. Na zasady i przepisy ustanowione w instrumencie ustawodawczym będzie można powoływać się przed sądami krajowymi, a Komisja będzie mogła wszcząć postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, między innymi w przypadku problemów systemowych. W niewiążącym elemencie pakietu politycznego – zaleceniu – sugerowane będzie podjęcie dobrowolnych działań w dwóch konkretnych kwestiach: gwarancji niezależności mediów i przejrzystości własności mediów. Takie wielopłaszczyznowe i elastyczne podejście przyniesie pożądane korzyści przy jednoczesnej optymalizacji kosztów ponoszonych przez podmioty działające na rynku mediów i organy publiczne, biorąc również pod uwagę niższy koszt generowany przez sekretariat Komisji w porównaniu z biurem UE.

Szczegółowe objaśnienia dotyczące wpływu wariantów strategicznych na różne kategorie zainteresowanych stron przedstawiono w załączniku 3 do oceny skutków.

- **Prawa podstawowe**

Rozporządzenie, którego dotyczy wniosek, przez zwiększenie zbieżności przepisów na wewnętrznym rynku mediów, ochronę niezależności redakcyjnej w połączeniu z wolnością

prowadzenia działalności gospodarczej przez dostawców usług medialnych oraz zwiększenie przejrzystości i uczciwości w odniesieniu do przydziału zasobów gospodarczych ułatwi świadczenie w wymiarze transgranicznym niezależnych usług medialnych wysokiej jakości, a tym samym będzie wspierać wolność i pluralizm mediów. Kluczowa rola Rady działającej w nowych ramach, w pełni niezależnej od administracji rządowych i wszelkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych, przyczyni się do skutecznego i bezstronnego przestrzegania wolności wypowiedzi w całej UE, chronionej art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta"), który odpowiada art. 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Rozporządzenie, którego dotyczy wniosek, będzie miało również pozytywny wpływ na wolność prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16 Karty) przez zniesienie przeszkód w swobodzie świadczenia usług i ograniczenie ryzyka dyskryminacyjnego traktowania niektórych podmiotów działających na rynku mediów.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wpływ wniosku dotyczącego niniejszego rozporządzenia na budżet zostanie pokryty ze środków określonych w wieloletnich ramach finansowych na lata 2021–2027 w ramach alokacji finansowej dla programu „Kreatywna Europa", jak przedstawiono szczegółowo w ocenie skutków finansowych regulacji towarzyszącej niniejszemu wnioskowi.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Komisja ustanowi kompleksowe ramy stałego monitorowania rezultatu, wyników i skutków przedmiotowego instrumentu legislacyjnego. Obejmą one w szczególności nowy niezależny mechanizm monitorowania mający na celu identyfikację i ocenę ryzyka dla funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych. W terminie 4 lat od wejścia w życie instrumentu, a następnie co 4 lata planuje się ocenę instrumentu i sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W rozdziale I określono przedmiot i zakres rozporządzenia oraz definicje kluczowych terminów stosowanych w rozporządzeniu. W szczególności stwierdzono w nim, że rozdział II i rozdział III sekcja 5 rozporządzenia zawierają przepisy o minimalnej harmonizacji.

Rozdział II obejmuje prawa odbiorców usług medialnych oraz prawa dostawców usług medialnych na rynku wewnętrznym. Określono w nim również gwarancje niezależnego funkcjonowania mediów publicznych oraz obowiązki dostawców usług medialnych na rynku wewnętrznym.

W rozdziale III określono ramy współpracy regulacyjnej i prawidłowo funkcjonującego rynku usług medialnych.

W sekcji 1 wskazano, że na niezależnych krajowych władzach lub organach regulacyjnych państw członkowskich odpowiedzialnych za wdrożenie dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych spoczywa stosowanie tego rozdziału i przyznano im odpowiednie uprawnienia do przeprowadzania dochodzenia w celu realizacji ich zadań.

W sekcji 2 ustanowiono Europejską Radę ds. Usług Medialnych, zbiorowy organ niezależnych organów regulacyjnych ds. mediów, który zastępuje Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA) i jest jej następcą. W sekcji tej określono wymogi dotyczące niezależności Rady oraz jej strukturę. Rada otrzyma wsparcie

administracyjne i organizacyjne wymagane do wykonywania jej zadań od sekretariatu zapewnionego przez Komisję. W rozdziale tym wymieniono zadania Rady wynikające z rozporządzenia.

W sekcji 3 ustanowiono zasady i procedury dotyczące współpracy regulacyjnej i zbieżności przepisów na wewnętrznym rynku mediów, obejmujące mechanizm zorganizowanej współpracy, wnioski o wprowadzenie środków egzekucyjnych, wytyczne w sprawach dotyczących regulacji mediów oraz koordynację środków dotyczących usług medialnych z państw trzecich. Przepisy te mają zapewnić ściślejszą współpracę krajowych władz i organów regulacyjnych w różnych obszarach regulacji mediów.

W sekcji 4 omówiono konkretne kwestie dotyczące świadczenia usług medialnych w otoczeniu cyfrowym. W odniesieniu do świadczenia usług medialnych na bardzo dużych platformach internetowych sekcja ta opiera się na obowiązującym ustawodawstwie horyzontalnym, zapewniając dodatkowe gwarancje rzetelności redakcyjnej treści internetowych dostarczanych przez dostawców usług medialnych, którzy przestrzegają pewnych norm regulacyjnych lub dotyczących samoregulacji, oraz ustanawiając zorganizowany dialog między bardzo dużymi platformami internetowymi a odpowiednimi podmiotami ekosystemu mediów. W sekcji tej przewidziano również prawo do personalizacji oferty mediów audiowizualnych w urządzeniach i interfejsach użytkownika kontrolujących dostęp do audiowizualnych usług medialnych oraz związany z tym obowiązek producentów i twórców oprogramowania do umożliwienia takiej personalizacji z technicznego punktu widzenia.

W sekcji 5 określono ramy prawne dotyczące krajowych środków wpływających na działalność dostawców usług medialnych oraz ustanowiono wymogi dotyczące krajowych przepisów i procedur związanych z oceną wpływu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną. Zadaniem Rady będzie zajmowanie stanowiska w przypadkach, mogących mieć wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

W sekcji 6 określono wymogi dotyczące systemów i metod pomiaru oglądalności stosowanych przez odpowiednie podmioty działające na rynku. Przepisom tym towarzyszy zachęta do sporządzania kodeksów postępowania i wspierania wymiany najlepszych praktyk. W sekcji 6 przewidziano również wspólne wymogi dotyczące przydzielania dostawcom usług medialnych wydatków na reklamę państwową, bez wpływu na przepisy dotyczące zamówień publicznych i zasady pomocy państwa.

W rozdziale IV określono przepisy końcowe, w szczególności dotyczące monitorowania, oceny i sprawozdawczości. Rozporządzenie zawiera mechanizm umożliwiający Komisji regularne monitorowanie, w porozumieniu z Radą, ryzyka dla funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych. W rozdziale tym uchyla się również odpowiedni artykuł dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych oraz określa się datę wejścia w życie i rozpoczęcia stosowania rozporządzenia.

2022/0277 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające wspólne ramy dla usług medialnych na rynku wewnętrznym („europejski akt o wolności mediów”) i zmieniające dyrektywę 2010/13/UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Niezależne usługi medialne odgrywają wyjątkową rolę na rynku wewnętrznym. Reprezentują szybko zmieniający się i ważny pod względem gospodarczym sektor, a jednocześnie zapewniają dostęp do różnorodnych poglądów i są wiarygodnym źródłem informacji zarówno dla ogółu społeczeństwa, jak i przedsiębiorstw, wypełniając w ten sposób funkcję interesu ogólnego w zakresie „publicznej organizacji strażniczej”. Usługi medialne są w coraz większym stopniu dostępne w internecie i w wymiarze transgranicznym, a jednocześnie nie podlegają tym samym przepisom i temu samemu poziomowi ochrony w różnych państwach członkowskich.

(2) Ze względu na wyjątkową rolę tych usług zasadniczą cechą prawidłowo funkcjonującego wewnętrznego rynku usług medialnych (lub „wewnętrznego rynku mediów”) jest ochrona wolności i pluralizmu mediów. Od początku nowego wieku rynek ten ulegał znacznym przemianom, stając się coraz bardziej cyfrowy i międzynarodowy. Oferuje on wiele możliwości gospodarczych, ale stoi również przed szeregiem wyzwań. Unia powinna pomóc sektorowi mediów w wykorzystaniu tych możliwości w ramach rynku wewnętrznego, a jednocześnie chronić wartości, takie jak ochrona praw podstawowych, które są wspólne dla Unii i jej państw członkowskich.

(3) W przestrzeni mediów cyfrowych ogół społeczeństwa i przedsiębiorstwa uzyskują dostęp do treści medialnych, które są natychmiast dostępne na ich urządzeniach osobistych, i coraz częściej korzystają z nich w kontekście transgranicznym. Globalne platformy internetowe działają jako punkty dostępu do treści medialnych, a ich modele biznesowe prowadzą do zakłócenia dostępu do usług medialnych oraz wzmacniają polaryzujące treści i dezinformację. Platformy te są również istotnymi dostawcami

reklamy internetowej, co odciągnęło zasoby finansowe od sektora mediów, wpływając na jego stabilność finansowania, a w konsekwencji na różnorodność oferowanych treści. W związku z tym, że usługi medialne są oparte na wiedzy i kapitałochłonne, wymagają one skali, aby mogły pozostać konkurencyjne i rozwijać się na rynku wewnętrznym. W tym względzie szczególnie ważna jest możliwość oferowania usług w wymiarze transgranicznym i pozyskiwania inwestycji, w tym od innych państw członkowskich lub w innych państwach członkowskich.

(4) Wewnętrzny rynek usług medialnych jest jednak niewystarczająco zintegrowany. Szereg ograniczeń krajowych utrudnia swobodny przepływ w ramach rynku wewnętrznego. W szczególności różne krajowe przepisy i podejścia związane z pluralizmem mediów i niezależnością redakcyjną, niewystarczająca współpraca między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi, jak również nieprzejrzysty i niesprawiedliwy przydział publicznych i prywatnych zasobów gospodarczych utrudniają podmiotom działającym na rynku mediów prowadzenie i rozszerzenie działalności w wymiarze transgranicznym oraz skutkują nierównymi warunkami działania w całej Unii. Integralność wewnętrznego rynku usług medialnych może być również zagrożona przez dostawców, którzy systematycznie angażują się w działania dezinformacyjne, w tym w manipulację informacjami i ingerencje w informacje, oraz nadużywają swobód rynku wewnętrznego, w tym przez objętych kontrolą państwową dostawców usług medialnych finansowanych przez niektóre państwa trzecie.

(5) Ponadto w odpowiedzi na wyzwania związane z pluralizmem mediów i wolnością mediów w internecie niektóre państwa członkowskie przyjęły środki regulacyjne, a inne państwa członkowskie prawdopodobnie to uczynią, co może grozić dalszym pogłębieniem rozbieżności w podejściach krajowych i ograniczeniem swobodnego przepływu na rynku wewnętrznym.

(6) Odbiorcy usług medialnych w Unii (osoby fizyczne będące obywatelami państw członkowskich lub korzystające z praw przyznanych im na mocy prawa Unii oraz osoby prawne mające siedzibę w Unii) powinni mieć możliwość skutecznego korzystania ze swobody odbioru wolnych i pluralistycznych usług medialnych na rynku wewnętrznym. Aby wesprzeć transgraniczny przepływ usług medialnych, należy zapewnić minimalny poziom ochrony odbiorcom usług na rynku wewnętrznym. Będzie to zgodne z prawem do otrzymywania i przekazywania informacji określonym w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”). Konieczna jest zatem harmonizacja niektórych aspektów przepisów krajowych dotyczących usług medialnych. W sprawozdaniu z wyników końcowych Konferencji w sprawie przyszłości Europy obywatele wezwali UE do dalszego wspierania niezależności i pluralizmu mediów, w szczególności przez przyjęcie prawodawstwa zawierającego obowiązujące w całej UE minimalne normy dotyczące zagrożeń dla niezależności mediów.[46].

(7) Do celów niniejszego rozporządzenia definicja usługi medialnej powinna ograniczać się do usług w rozumieniu Traktatu, a zatem powinna obejmować wszelkie formy działalności gospodarczej. Definicja ta nie powinna obejmować treści tworzonych przez użytkowników umieszczanych na platformie internetowej, chyba że stanowią one działalność zawodową świadczoną zwykle za wynagrodzeniem (czy to finansowym, czy też innego rodzaju). Z definicji tej należy również wykluczyć

[46] Konferencja w sprawie przyszłości Europy – sprawozdanie z wyników końcowych, maj 2022 r., w szczególności propozycja nr 27 pkt 1 i propozycja nr 37 pkt 4.

korespondencję czysto prywatną, taką jak wiadomości e-mail, a także wszelkie usługi, których głównym celem nie jest dostarczanie audycji audiowizualnych lub dźwiękowych ani publikacji prasowych, co oznacza, że treść ma jedynie charakter pomocniczy w stosunku do usługi, a nie jest jej głównym celem, jak np. reklamy lub informacje dotyczące produktu lub usługi dostarczane przez strony internetowe, które nie oferują usług medialnych. Definicja usługi medialnej powinna obejmować w szczególności audycje telewizyjne lub radiowe, audiowizualne usługi medialne na żądanie, podcasty audio lub publikacje prasowe. Z zakresu tej definicji należy wyłączyć komunikację instytucjonalną oraz dystrybucję materiałów informacyjnych lub promocyjnych przeznaczonych dla podmiotów publicznych lub prywatnych.

(8) Na rynku mediów cyfrowych dostawcy platform udostępniania wideo lub bardzo dużych platform internetowych mogą być objęci zakresem definicji dostawcy usług medialnych. Ogólnie rzecz biorąc, tacy dostawcy odgrywają kluczową rolę w tworzeniu treści, w tym za pomocą zautomatyzowanych środków lub algorytmów, ale nie ponoszą odpowiedzialności redakcyjnej za treści, do których zapewniają dostęp. W coraz bardziej konwergentnym środowisku medialnym jednak niektórzy dostawcy platform udostępniania wideo lub bardzo dużych platform internetowych zaczęli sprawować kontrolę redakcyjną nad częścią swoich usług. W związku z tym taki podmiot mógłby zostać zakwalifikowany zarówno jako dostawca platformy udostępniania wideo lub dostawca bardzo dużej platformy internetowej, jak i jako dostawca usług medialnych.

(9) Definicja pomiaru oglądalności powinna obejmować systemy pomiaru opracowane zgodnie z normami branżowymi w ramach organizacji samoregulacyjnych, takich jak wspólne komisje branżowe, oraz systemy pomiaru opracowane poza takimi podejściami samoregulacyjnymi. Te ostatnie są zazwyczaj stosowane przez niektóre podmioty działające w internecie, które dokonują samodzielnych pomiarów lub udostępniają na rynku własne systemy pomiaru oglądalności, niekoniecznie zgodne z powszechnie przyjętymi normami branżowymi. Ze względu na znaczący wpływ, jaki takie systemy pomiaru oglądalności mają na rynek reklamy i mediów, powinny one zostać objęte niniejszym rozporządzeniem.

(10) Reklamę państwową należy rozmieć jako szeroko pojęte działania promocyjne lub autopromocyjne podejmowane przez szeroki krąg organów lub podmiotów publicznych bądź na rzecz lub w imieniu takich organów lub podmiotów, przy czym takimi organami lub podmiotami mogą być rządy, władze lub organy regulacyjne, a także przedsiębiorstwa państwowe lub inne jednostki kontrolowane przez państwo w różnych sektorach, na poziom krajowym lub regionalnym, lub terytorialny samorząd jednostki terytorialnej liczący ponad 1 mln mieszkańców. Definicja reklamy państwowej nie powinna jednak obejmować wiadomości alarmowych pochodzących od organów publicznych, które to wiadomości są niezbędne np. w przypadku klęsk żywiołowych lub sanitarnych, wypadków lub innych nagłych zdarzeń, które mogą spowodować szkody dla osób fizycznych.

(11) Aby umożliwić społeczeństwu czerpanie korzyści z wewnętrznego rynku mediów, konieczne jest nie tylko zagwarantowanie podstawowych wolności przewidzianych w Traktacie, ale także pewności prawa, której odbiorcy usług medialnych potrzebują do czerpania odpowiednich korzyści. Tacy odbiorcy powinni mieć dostęp do wysokiej jakości usług medialnych, które zostały stworzone przez dziennikarzy i redaktorów w sposób niezależny i zgodnie ze standardami dziennikarskimi, a zatem dostarczają wiarygodnych informacji, w tym treści informacyjnych i treści dotyczących spraw bieżących. Prawo to nie pociąga za sobą żadnego odpowiedniego obowiązku

przestrzegania przez danego dostawcę usług medialnych standardów, które nie są wyraźnie określone prawnie. Takie wysokiej jakości usługi medialne są również antidotum na dezinformację, w tym zagraniczną manipulację informacjami i ingerencję w informacje.

(12) Niniejsze rozporządzenie nie narusza wolności wypowiedzi gwarantowanej poszczególnym osobom na podstawie Karty. Europejski Trybunał Praw Człowieka zauważył, że w tak wrażliwym sektorze jak media audiowizualne oprócz negatywnego obowiązku nieingerowania organy publiczne mają pozytywny obowiązek ustanowienia odpowiednich ram prawnych i administracyjnych w celu zagwarantowania skutecznego pluralizmu[47].

(13) Swobodny przepływ wiarygodnych informacji ma zasadnicze znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych. Dlatego też świadczenie usług medialnych nie powinno podlegać żadnym ograniczeniom sprzecznym z niniejszym rozporządzeniem lub innymi przepisami prawa Unii, takimi jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE[48] przewidująca środki niezbędne do ochrony użytkowników przed nielegalnymi i szkodliwymi treściami. Ograniczenia mogłyby również wynikać ze środków stosowanych przez krajowe organy publiczne zgodnie z prawem Unii.

(14) Warunkiem wstępnym prowadzenia działalności przez dostawców usług medialnych oraz ich uczciwości zawodowej jest ochrona niezależności redakcyjnej. Niezależność redakcyjna jest szczególnie ważna dla dostawców usług medialnych dostarczających treści informacyjne i treści dotyczące spraw bieżących ze względu na ich społeczną rolę jako dobra publicznego. Dostawcy usług medialnych powinni mieć możliwość swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej na rynku wewnętrznym i konkurowania na równych zasadach w coraz bardziej internetowym środowisku, w którym informacje przepływają ponad granicami.

(15) Państwa członkowskie przyjęły różne podejścia do ochrony niezależności redakcyjnej, która jest coraz częściej zagrożona w całej Unii. W szczególności w kilku państwach członkowskich obserwuje się coraz częstszą ingerencję w decyzje redakcyjne dostawców usług medialnych. Taka ingerencja może być bezpośrednia lub pośrednia, ze strony państwa lub innych podmiotów, w tym organów publicznych, urzędników wybieranych, urzędników państwowych i polityków, np. w celu uzyskania korzyści politycznej. Dążąc do uzyskania korzyści ekonomicznych lub innego rodzaju korzyści, udziałowcy i inne podmioty prywatne mające udziały w przedsiębiorstwach dostawców usług medialnych mogą działać w sposób wykraczający poza konieczną równowagę między ich własną wolnością prowadzenia działalności gospodarczej i wolnością wypowiedzi z jednej strony a wolnością redakcyjną i prawami informacyjnymi użytkowników z drugiej strony. Ponadto najnowsze tendencje w zakresie dystrybucji i konsumpcji mediów, w tym w szczególności w środowisku internetowym, skłoniły państwa członkowskie do rozważenia przyjęcia przepisów mających na celu regulację dostarczania treści medialnych. Poszczególni dostawcy usług medialnych stosują również różne podejścia w celu zagwarantowania niezależności redakcyjnej. Taka ingerencja oraz fragmentacja regulacji i podejść na rynku wewnętrznym negatywnie wpływają na warunki prowadzenia działalności

---

47 Centro Europa 7 S.R.L. i Di Stefano/Włochy [GC], nr 38433/09, § 134, ETPC 2012.

48 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1).

gospodarczej przez dostawców usług medialnych, a ostatecznie także na jakość usług medialnych otrzymywanych przez obywateli i przedsiębiorstwa. Konieczne jest zatem wprowadzenie skutecznych gwarancji umożliwiających korzystanie z wolności redakcyjnej w całej Unii, tak aby dostawcy usług medialnych mogli niezależnie produkować i rozpowszechniać swoje treści ponad granicami, a odbiorcy usług mogli otrzymywać takie treści.

(16) Dziennikarze i redaktorzy są głównymi podmiotami uczestniczącymi w produkcji i dostarczaniu wiarygodnych treści medialnych, w szczególności przez relacjonowanie informacji lub bieżących wydarzeń. Niezbędna jest zatem ochrona zdolności dziennikarzy do zbierania, weryfikowania i analizowania informacji, w tym informacji przekazywanych poufnie. W szczególności dostawcy usług medialnych i dziennikarze (w tym dziennikarze wykonujący pracę w ramach niestandardowych form zatrudnienia, np. freelancerzy) powinni móc liczyć na solidną ochronę źródeł i materiałów dziennikarskich, w tym przed stosowaniem technologii nadzoru, ponieważ brak takiej ochrony może zniechęcić osoby będące źródłami do pomagania mediom w informowaniu opinii publicznej o sprawach leżących w interesie publicznym. W rezultacie wolność prowadzenia przez dziennikarzy działalności gospodarczej i pełnienia przez nich istotnej roli „publicznej organizacji strażniczej" może zostać naruszona, co negatywnie wpłynie na dostęp do wysokiej jakości usług medialnych. Ochrona źródeł dziennikarskich przyczynia się do ochrony prawa podstawowego zapisanego w art. 11 Karty.

(17) Ochrona źródeł dziennikarskich jest obecnie regulowana w sposób niejednolity w państwach członkowskich. Niektóre państwa członkowskie zapewniają bezwzględną ochronę przed wymuszaniem na dziennikarzach ujawnienia informacji pozwalających na identyfikację ich źródła w postępowaniu karnym i administracyjnym. Inne państwa członkowskie zapewniają kwalifikowaną ochronę ograniczoną do postępowania sądowego opartego na niektórych zarzutach karnych, natomiast jeszcze inne zapewniają ochronę w formie zasady ogólnej. Prowadzi to do fragmentacji wewnętrznego rynku mediów. W rezultacie dziennikarze, którzy w coraz większym stopniu są zaangażowani w projekty transgraniczne i świadczą swoje usługi odbiorcom transgranicznym, a w związku z tym również dostawcom usług medialnych, prawdopodobnie będą się mierzyć z przeszkodami, niepewnością prawa i nierównymi warunkami konkurencji. Dlatego też ochrona źródeł i materiałów dziennikarskich wymaga harmonizacji i dalszego wzmocnienia na szczeblu Unii.

(18) Szczególną rolę na wewnętrznym rynku mediów odgrywają media publiczne ustanowione przez państwa członkowskie, ponieważ w ramach swojej misji zapewniają one obywatelom i przedsiębiorstwom dostęp do wysokiej jakości informacji i bezstronnego przekazu medialnego. Media publiczne mogą być jednak szczególnie narażone na ryzyko ingerencji ze względu na ich instytucjonalną bliskość z państwem i otrzymywane finansowanie publiczne. Ryzyko to mogą zwiększać nierówne gwarancje związane z niezależnym zarządzaniem i wyważonym przekazem w mediach publicznych w całej Unii. Sytuacja ta może prowadzić do stronniczego lub niepełnego przekazu medialnego, zakłócać konkurencję na wewnętrznym rynku mediów i negatywnie wpływać na dostęp do niezależnych i bezstronnych usług medialnych. Konieczne jest zatem wprowadzenie gwarancji prawnych w odniesieniu do niezależnego funkcjonowania mediów publicznych w całej Unii, w oparciu o normy międzynarodowe opracowane w tym zakresie przez Radę Europy. Należy również zagwarantować, bez uszczerbku dla stosowania unijnych zasad pomocy państwa, że dostawcy usług medialnych realizujący misję publiczną będą mogli

korzystać z wystarczającego i stabilnego finansowania umożliwiającego im wypełnianie ich misji, co zapewnia przewidywalność w ich planowaniu. Najlepiej byłoby, gdyby decyzje o takim finansowaniu i środki na ten cel były podejmowane w perspektywie wieloletniej, zgodnie z misją publiczną realizowaną przez dostawców usług medialnych, w celu uniknięcia wywierania potencjalnego nadmiernego wpływu w kontekście corocznych negocjacji budżetowych. Wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie wpływają na kompetencje państw członkowskich w zakresie zapewniania finansowania mediów publicznych, które to kompetencje zapisano w Protokole nr 29 w sprawie systemu publicznego nadawania w Państwach Członkowskich, załączonym do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

(19) Istotne jest, aby odbiorcy usług medialnych wiedzieli z całą pewnością, kto jest właścicielem mediów informacyjnych i kto za nimi stoi, tak aby mogli zidentyfikować i zrozumieć potencjalne konflikty interesów, co jest warunkiem wstępnym kształtowania świadomych opinii, a w konsekwencji aktywnego uczestnictwa w demokracji. Taka przejrzystość jest również skutecznym narzędziem ograniczania ryzyka ingerencji w niezależność redakcyjną. Konieczne jest zatem wprowadzenie wspólnych wymogów informacyjnych dla wszystkich odpowiednich dostawców usług medialnych w całej Unii, które to wymogi powinny obejmować proporcjonalne wymogi ujawniania informacji o własności. W tym kontekście nie powinno to mieć wpływu na środki wprowadzone przez państwa członkowskie na podstawie art. 30 ust. 9 dyrektywy (UE) 2015/849[49]. Wymagane informacje powinny być ujawniane przez odpowiednich dostawców na ich stronach internetowych lub innym nośniku, który jest łatwo i bezpośrednio dostępny.

(20) Integralność mediów wymaga również proaktywnego podejścia do wspierania niezależności redakcyjnej przez przedsiębiorstwa mediów informacyjnych, w szczególności poprzez gwarancje wewnętrzne. Dostawcy usług medialnych powinni przyjąć proporcjonalne środki w celu zagwarantowania – po uzgodnieniu ogólnej linii redakcyjnej przez ich właścicieli i redaktorów – swobody redaktorów w podejmowaniu indywidualnych decyzji w toku ich działalności zawodowej. Cel polegający na ochronie redaktorów przed nadmierną ingerencją w ich decyzje podejmowane w ramach codziennej pracy w odniesieniu do określonych treści przyczynia się do zapewnienia równych warunków działania na wewnętrznym rynku usług medialnych oraz jakości takich usług. Cel ten jest również zgodny z prawem podstawowym do otrzymywania i przekazywania informacji określonym w art. 11 Karty. W świetle tych rozważań dostawcy usług medialnych powinni również zapewnić odbiorcom usług przejrzystość w odniesieniu do rzeczywistych lub potencjalnych konfliktów interesów.

(21) Aby złagodzić obciążenia regulacyjne, mikrojednostki w rozumieniu art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE[50] powinny być zwolnione z wymogów związanych z informacjami i gwarancjami wewnętrznymi w celu zagwarantowania niezależności poszczególnych decyzji redakcyjnych. Ponadto dostawcy usług

---

49 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

50 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

medialnych powinni mieć możliwość dostosowania gwarancji wewnętrznych do swoich potrzeb, w szczególności jeżeli są małymi i średnimi jednostkami w rozumieniu tego artykułu. Zalecenie, które towarzyszy niniejszemu rozporządzeniu[51], zawiera katalog dobrowolnych gwarancji wewnętrznych, które mogą zostać przyjęte w tym zakresie w przedsiębiorstwach medialnych. Niniejsze rozporządzenie nie powinno być interpretowane w sposób pozbawiający właścicieli prywatnych dostawców usług medialnych ich prerogatywy do określania strategicznych lub ogólnych celów oraz wspierania wzrostu i finansowej rentowności ich przedsiębiorstw. W tym względzie w niniejszym rozporządzeniu uznaje się, że cel polegający na wspieraniu niezależności redakcyjnej należy pogodzić z uzasadnionymi prawami i interesami prywatnych właścicieli mediów.

(22) Kluczowe znaczenie dla właściwego stosowania prawa medialnego w całej Unii mają niezależne krajowe władze lub organy regulacyjne. Krajowe władze lub organy regulacyjne, o których mowa w art. 30 dyrektywy 2010/13/UE, są najlepiej przygotowane do zapewnienia prawidłowego stosowania wymogów związanych ze współpracą regulacyjną i prawidłowo funkcjonującym rynkiem usług medialnych, przewidzianych w rozdziale III niniejszego rozporządzenia. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego rozporządzenia i innych przepisów unijnego prawa medialnego, należy ustanowić niezależny organ doradczy na szczeblu unijnym skupiający takie władze lub organy i koordynujący ich działania. Europejska Grupa Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA), ustanowiona dyrektywą 2010/13/UE, ma zasadnicze znaczenie dla wspierania spójnego wdrażania tej dyrektywy. Europejska Rada ds. Usług Medialnych („Rada”) powinna zatem opierać się na ERGA i zastąpić ją. Wymaga to ukierunkowanej zmiany dyrektywy 2010/13/UE w celu usunięcia jej art. 30b, w którym ustanowiono ERGA, oraz – w rezultacie – zastąpienia odniesień do ERGA i jej zadań. Wprowadzona w niniejszym rozporządzeniu zmiana dyrektywy 2010/13/UE jest w tym przypadku uzasadniona, ponieważ ogranicza się do przepisu, który nie musi być transponowany przez państwa członkowskie i jest skierowany do instytucji Unii.

(23) W skład Rady powinni wchodzić wysocy rangą przedstawiciele krajowych władz lub organów regulacyjnych, o których mowa w art. 30 dyrektywy 2010/13/UE, wyznaczeni przez takie władze lub organy. W przypadku gdy państwa członkowskie mają kilka odpowiednich władz lub organów regulacyjnych, w tym na szczeblu regionalnym, należy wybrać wspólnego przedstawiciela w drodze odpowiednich procedur, a prawo do głosowania powinno przysługiwać tylko jednemu przedstawicielowi na państwo członkowskie. Nie powinno to wpływać na możliwość uczestnictwa w posiedzeniach Rady, w stosownych przypadkach, pozostałych krajowych władz lub organów regulacyjnych. Rada powinna mieć również możliwość zapraszania do udziału w swoich posiedzeniach, w porozumieniu z Komisją, ekspertów i obserwatorów, w tym w szczególności władz lub organów regulacyjnych z krajów kandydujących, potencjalnych krajów kandydujących, krajów EOG lub delegatów *ad hoc* z innych właściwych organów krajowych. Ze względu na wrażliwość sektora mediów i zgodnie z praktyką podejmowania decyzji przez ERGA opartą na jej regulaminie wewnętrznym Rada powinna przyjmować swoje decyzje większością dwóch trzecich głosów.

---

[51] Dz.U. C […] z […], s. […].

(24) Bez uszczerbku dla uprawnień przyznanych Komisji na mocy Traktatów istotne jest, aby Komisja i Rada ściśle ze sobą współpracowały. W szczególności Rada powinna aktywnie wspierać Komisję w realizacji jej zadań polegających na zapewnieniu spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia oraz przepisów krajowych wdrażających dyrektywę 2010/13/UE. W tym celu Rada powinna w szczególności doradzać Komisji oraz wspierać ją w zakresie regulacyjnych, technicznych lub praktycznych aspektów związanych ze stosowaniem prawa Unii, propagować współpracę i skuteczną wymianę informacji, doświadczeń i najlepszych praktyk oraz sporządzać opinie w porozumieniu z Komisją lub na jej wniosek w przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Aby skutecznie realizować swoje zadania, Rada powinna móc polegać na wiedzy specjalistycznej i zasobach ludzkich zapewnionego przez Komisję sekretariatu. Sekretariat Komisji powinien zapewnić Radzie wsparcie administracyjne i organizacyjne oraz pomóc jej w realizacji jej zadań.

(25) Do prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych niezbędna jest współpraca regulacyjna pomiędzy niezależnymi władzami lub organami regulacyjnymi ds. mediów. Dyrektywa 2010/13/UE nie przewiduje jednak zorganizowanych ram współpracy dla krajowych władz lub organów regulacyjnych. Od czasu zmiany unijnych ram dotyczących audiowizualnych usług medialnych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808[52], która rozszerzyła zakres tych usług na platformy udostępniania wideo, istnieje coraz większa potrzeba ścisłej współpracy między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi, w szczególności w celu rozstrzygania spraw transgranicznych. Taka potrzeba jest również uzasadniona w świetle nowych wyzwań w środowisku medialnym UE, którym ma sprostać niniejsze rozporządzenie, w tym dzięki powierzeniu krajowym władzom lub organom regulacyjnym nowych zadań.

(26) Aby zapewnić skuteczne egzekwowanie unijnego prawa medialnego, zapobiec ewentualnemu obchodzeniu obowiązujących przepisów medialnych przez nieuczciwych dostawców usług medialnych oraz uniknąć tworzenia dodatkowych barier na wewnętrznym rynku usług medialnych, należy zapewnić krajowym władzom lub organom regulacyjnym jasne, prawnie wiążące ramy umożliwiające im skuteczną i efektywną współpracę.

(27) Ze względu na ogólnoeuropejski charakter platform udostępniania wideo krajowe władze lub organy regulacyjne muszą dysponować specjalnym narzędziem służącym do ochrony widzów korzystających z usług platform udostępniania wideo przed niektórymi nielegalnymi i szkodliwymi treściami, w tym informacjami handlowymi. W szczególności potrzebny jest mechanizm umożliwiający wszystkim właściwym krajowym władzom lub organom regulacyjnym zwrócenie się do swoich odpowiedników o podjęcie niezbędnych i proporcjonalnych działań w celu zapewnienia egzekwowania obowiązków wynikających z niniejszego artykułu nałożonych na dostawców platform udostępniania wideo. W przypadku gdy zastosowanie takiego mechanizmu nie doprowadzi do polubownego rozwiązania, swobodny przepływ usług społeczeństwa informacyjnego pochodzących z innego państwa członkowskiego może zostać ograniczony jedynie w przypadku spełnienia

[52] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 69).

warunków określonych w art. 3 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[53] i po przeprowadzeniu procedury określonej w tym artykule.

(28) Zasadnicze znaczenie ma zapewnienie spójnej praktyki regulacyjnej w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2010/13/UE. W tym celu oraz aby przyczynić się do zapewnienia spójnego wdrożenia unijnego prawa medialnego, Komisja może w razie potrzeby wydać wytyczne dotyczące kwestii objętych zarówno niniejszym rozporządzeniem, jak i dyrektywą 2010/13/UE. Podejmując decyzję o wydaniu wytycznych, Komisja powinna rozważyć w szczególności kwestie regulacyjne mające wpływ na znaczną liczbę państw członkowskich lub takie, które mają charakter transgraniczny. Ma to zastosowanie w szczególności do środków krajowych przyjmowanych zgodnie z art. 7a dyrektywy 2010/13/UE dotyczącym odpowiedniej ekspozycji audiowizualnych usług medialnych świadczonych w interesie ogólnym. W świetle natłoku informacji i coraz częstszego korzystania ze środków cyfrowych w celu uzyskania dostępu do mediów ważne jest zapewnienie eksponowania treści o znaczeniu ogólnym, aby pomóc w osiągnięciu równych warunków działania na rynku wewnętrznym i zgodności z prawem podstawowym do otrzymywania informacji wynikającym z art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Biorąc pod uwagę możliwy wpływ środków krajowych podejmowanych na podstawie art. 7a na funkcjonowanie wewnętrznego rynku mediów, wytyczne Komisji byłyby ważne dla osiągnięcia pewności prawa w tej dziedzinie. Przydatne byłoby również przedstawienie wytycznych dotyczących środków krajowych przyjmowanych na podstawie art. 5 ust. 2 dyrektywy 2010/13/UE w celu zapewnienia udostępniania publicznego dostępnych, dokładnych i aktualnych informacji związanych z własnością mediów. W trakcie przygotowywania swoich wytycznych Komisja powinna być wspierana przez Radę. Rada powinna w szczególności dzielić się z Komisją swoją regulacyjną, techniczną i praktyczną wiedzą specjalistyczną dotyczącą obszarów i tematów objętych odpowiednimi wytycznymi.

(29) Aby zapewnić równe warunki działania w świadczeniu różnorodnych audiowizualnych usług medialnych w obliczu postępu technicznego na rynku wewnętrznym, konieczne jest ustalenie wspólnych zaleceń technicznych w odniesieniu do urządzeń kontrolujących dostęp do audiowizualnych usług medialnych i korzystanie z takich usług lub zarządzających dostępem do takich usług i korzystaniem z nich, lub urządzeń przenoszących sygnały cyfrowe przekazujące treści audiowizualne ze źródła do miejsca przeznaczenia. W tym kontekście ważne jest unikanie rozbieżnych standardów technicznych tworzących bariery i dodatkowe koszty po stronie przemysłu i konsumentów, przy jednoczesnym zachęcaniu do wprowadzania rozwiązań mających na celu wykonanie istniejących zobowiązań dotyczących audiowizualnych usług medialnych.

(30) Władze lub organy regulacyjne, o których mowa w art. 30 dyrektywy 2010/13/UE, posiadają szczególną praktyczną wiedzę specjalistyczną, która pozwala im skutecznie równoważyć interesy dostawców i odbiorców usług medialnych przy jednoczesnym zapewnieniu poszanowania wolności wypowiedzi. Ma to kluczowe znaczenie zwłaszcza w przypadku ochrony rynku wewnętrznego przed działalnością dostawców usług medialnych mających siedzibę poza Unią, którzy kierują swoje usługi do

[53] Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

odbiorców w Unii, w przypadku gdy – między innymi z uwagi na kontrolę, jaką mogą sprawować nad nimi państwa trzecie – takie usługi mogą przynieść uszczerbek bezpieczeństwu publicznemu i obronie narodowej lub stworzyć ryzyko takiego uszczerbku. W związku z tym należy wzmocnić koordynację między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi w celu wspólnego zmierzenia się z ewentualnymi zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i obrony narodowej wynikającymi z takich usług medialnych oraz ustanowić ramy prawne, aby zapewnić skuteczność i ewentualną koordynację środków krajowych przyjętych zgodnie z unijnymi przepisami dotyczącymi mediów. W celu zapewnienia, aby usługi medialne zawieszone w niektórych państwach członkowskich na podstawie art. 3 ust. 3 i art. 3 ust. 5 dyrektywy 2010/13/UE nie były nadal świadczone za pośrednictwem satelitarnej stacji nadawczej lub innych środków w tych państwach członkowskich, należy również udostępnić mechanizm przyspieszonej wzajemnej współpracy i pomocy, aby zagwarantować skuteczność odpowiednich środków krajowych, zgodnie z prawem Unii. Ponadto konieczna jest koordynacja środków krajowych, które mogą zostać przyjęte w celu przeciwdziałania zagrożeniom dla bezpieczeństwa publicznego i obrony narodowej stwarzanym przez usługi medialne świadczone przez dostawców mających siedzibę poza Unią i skierowane do odbiorców w Unii, w tym umożliwienie Radzie wydawania, w porozumieniu z Komisją, opinii dotyczących takich środków, w stosownych przypadkach. W tym względzie należy ocenić zagrożenia dla bezpieczeństwa publicznego i obrony narodowej z uwzględnieniem wszystkich istotnych elementów faktycznych i prawnych, na szczeblu krajowym i europejskim. Pozostaje to bez uszczerbku dla kompetencji Unii wynikających z art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

(31) Bardzo duże platformy internetowe pełnią dla wielu użytkowników rolę punktu dostępu do usług medialnych. Dostawcy usług medialnych, którzy ponoszą odpowiedzialność redakcyjną za swoje treści, odgrywają ważną rolę w rozpowszechnianiu informacji i korzystaniu ze swobodnego dostępu do informacji w internecie. Taka odpowiedzialność redakcyjna oznacza, iż oczekuje się od nich, że będą działać z należytą starannością i dostarczać wiarygodnych informacji z poszanowaniem praw podstawowych, zgodnie z wymogami regulacyjnymi lub samoregulacyjnymi, którym podlegają w państwach członkowskich. W związku z tym, również z uwagi na swobodny dostęp użytkowników do informacji, w przypadku gdy dostawcy bardzo dużych platform internetowych uznają, że treści dostarczane przez takich dostawców usług medialnych są niezgodne z ich warunkami korzystania z usług, a jednocześnie nie przyczyniają się do ryzyka systemowego, o którym mowa w art. 26 rozporządzenia (UE) 2022/XXX [aktu o usługach cyfrowych], powinni należycie uwzględnić wolność i pluralizm mediów, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2022/XXX [aktem o usługach cyfrowych] i jak najwcześniej przedstawić niezbędne wyjaśnienia dostawcom usług medialnych jako swoim użytkownikom biznesowym w uzasadnieniu wydanym na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150[54]. Aby zminimalizować wpływ ewentualnego ograniczenia tych treści na swobodny dostęp użytkowników do informacji, bardzo duże platformy internetowe powinny dążyć do przedstawienia uzasadnienia przed wejściem w życie ograniczenia, bez uszczerbku dla ich

[54] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego (Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 57).

obowiązków wynikających z rozporządzenia (UE) 2022/XXX [aktu o usługach cyfrowych]. W szczególności niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać dostawcy bardzo dużej platformy internetowej przyjęcia szybkich środków w celu zablokowania nielegalnych treści rozpowszechnianych za pośrednictwem jego usługi albo w celu zmniejszenia ryzyka systemowego związanego z rozpowszechnianiem niektórych treści za pośrednictwem jego usługi, zgodnie z prawem Unii, w szczególności na podstawie rozporządzenia (UE) 2022/XXX [aktu o usługach cyfrowych].

(32) Z uwagi na oczekiwany pozytywny wpływ na swobodę świadczenia usług i wolność wypowiedzi uzasadnione jest ponadto, aby w przypadku gdy dostawcy usług medialnych przestrzegają pewnych norm regulacyjnych lub dotyczących samoregulacji, ich skargi na decyzje dostawców bardzo dużych platform internetowych były rozpatrywane priorytetowo i bez zbędnej zwłoki.

(33) W tym celu dostawcy bardzo dużych platform internetowych powinni zapewnić w swoim interfejsie internetowym funkcję umożliwiającą dostawcom usług medialnych złożenie oświadczenia, że spełniają oni określone wymogi, zachowując jednocześnie możliwość nieprzyjęcia takiego oświadczenia własnego, jeżeli uznają, że warunki te nie są spełnione. Dostawcy bardzo dużych platform internetowych mogą polegać na informacjach dotyczących przestrzegania tych wymogów, takich jak standard dotyczący odczytu maszynowego określony w inicjatywie na rzecz zaufania do dziennikarstwa lub innych odpowiednich kodeksach postępowania. Do ułatwienia skutecznego wdrożenia tej funkcji przydatne mogą być wytyczne Komisji, w tym wytyczne dotyczące sposobów angażowania odpowiednich organizacji społeczeństwa obywatelskiego w przegląd wspomnianych oświadczeń oraz wytyczne dotyczące konsultacji z organem regulacyjnym państwa siedziby, w stosownych przypadkach, które mogą też okazać się użyteczne w zapobieganiu wszelkim potencjalnym nadużyciom tej funkcji.

(34) W niniejszym rozporządzeniu uznaje się znaczenie mechanizmów samoregulacji w kontekście świadczenia usług medialnych na bardzo dużych platformach internetowych. Mechanizmy te stanowią rodzaj dobrowolnych inicjatyw, np. w formie kodeksów postępowania, które umożliwiają dostawcom usług medialnych lub ich przedstawicielom przyjęcie między sobą i dla siebie wspólnych wytycznych, w tym dotyczących norm etycznych, korygowania błędów lub rozpatrywania skarg. Solidna, inkluzywna i powszechnie uznawana samoregulacja mediów stanowi skuteczną gwarancję jakości i profesjonalizmu usług medialnych i ma kluczowe znaczenie dla ochrony rzetelności redakcyjnej.

(35) Dostawcy bardzo dużych platform internetowych powinni nawiązać kontakt z dostawcami usług medialnych, którzy przestrzegają norm dotyczących wiarygodności i przejrzystości i którzy uważają, że dostawcy bardzo dużych platform internetowych często nakładają ograniczenia na ich treści bez wystarczających podstaw, w celu znalezienia polubownego rozwiązania pozwalającego na zniesienie wszelkich nieuzasadnionych ograniczeń i uniknięcie ich w przyszłości. Dostawcy bardzo dużych platform internetowych powinni prowadzić taką wymianę w dobrej wierze, zwracając szczególną uwagę na ochronę wolności mediów i swobodny dostęp do informacji.

(36) Opierając się na użytecznej roli, jaką odgrywa ERGA w monitorowaniu przestrzegania przez sygnatariuszy kodeksu postępowania Unii Europejskiej w zakresie zwalczania dezinformacji, Rada powinna, przynajmniej raz w roku, przeprowadzać

zorganizowany dialog między dostawcami bardzo dużych platform internetowych, przedstawicielami dostawców usług medialnych i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego w celu wspierania dostępu do różnorodnych ofert niezależnych mediów na bardzo dużych platformach internetowych, omówienia doświadczeń i najlepszych praktyk w zakresie stosowania odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia oraz monitorowania przestrzegania inicjatyw samoregulacyjnych mających na celu ochronę społeczeństwa przed szkodliwymi treściami, w tym inicjatyw mających na celu przeciwdziałanie dezinformacji. Komisja może, w stosownych przypadkach, analizować sprawozdania z wyników takiego zorganizowanego dialogu przy ocenie systemowych i pojawiających się problemów w całej Unii na podstawie rozporządzenia (UE) 2022/XXX [aktu o usługach cyfrowych] i może zwrócić się do Rady o wsparcie w tym zakresie.

(37) Odbiorcy audiowizualnych usług medialnych powinni mieć możliwość efektywnego wyboru treści audiowizualnych, które chcą oglądać, zgodnie ze swoimi preferencjami. Ich wolność w tym obszarze mogą jednak ograniczać praktyki handlowe stosowane w sektorze mediów, tj. umowy dotyczące ustalania ważności treści zawierane między producentami urządzeń lub dostawcami interfejsów użytkownika kontrolujących dostęp do audiowizualnych usług medialnych takich jak telewizja hybrydowa oraz korzystanie z usług lub interfejsów zarządzających dostępem do takich usług i korzystaniem z nich – a dostawcami usług medialnych. Ważność treści można ustalać na przykład na ekranie głównym urządzenia, za pomocą skrótów dostępnych w ramach sprzętu komputerowego lub oprogramowania, aplikacji i obszarów wyszukiwania, co wpływa na zachowanie odbiorców, którzy mogą być nadmiernie zachęcani do wyboru określonych ofert mediów audiowizualnych kosztem innych. Odbiorcy usługi powinni mieć możliwość zmiany, w łatwy i przyjazny użytkownikowi sposób, domyślnych ustawień urządzenia lub interfejsu użytkownika kontrolującego dostęp do audiowizualnych usług medialnych i korzystanie z takich usług oraz zarządzającego dostępem do takich usług i korzystaniem z nich bez uszczerbku dla środków służących zapewnieniu odpowiedniej ekspozycji audiowizualnych usług medialnych świadczonych w interesie ogólnym, wprowadzanych na podstawie art. 7a dyrektywy 2010/13/WE w interesie uzasadnionym względami polityki publicznej.

(38) Różnego rodzaju środki legislacyjne, regulacyjne lub administracyjne mogą wywierać negatywny wpływ na funkcjonowanie dostawców usług medialnych na rynku wewnętrznym. Tego typu środki obejmują na przykład przepisy służące ograniczeniu własności przedsiębiorstw medialnych przez inne przedsiębiorstwa działające w sektorze mediów lub w sektorach niezwiązanych z mediami; do takich środków należą również decyzje związane z wydawaniem licencji i zezwoleń dostawcom usług medialnych lub ich uprzednim powiadamianiem. Aby ograniczyć ich ewentualny negatywny wpływ na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych oraz aby osiągnąć wyższy poziom pewności prawa, należy zapewnić, aby takie środki były zgodne z zasadami obiektywnego uzasadnienia, przejrzystości, niedyskryminacji i proporcjonalności.

(39) Ważne jest również, aby Rada była uprawniona do wydania opinii, na wniosek Komisji, w sytuacjach, w których środki krajowe mogą wpływać na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych. Dotyczy to na przykład sytuacji, w której krajowy środek administracyjny jest skierowany do dostawcy usług medialnych świadczącego usługi w odniesieniu do co najmniej dwóch państw członkowskich, lub

w sytuacji, w której dany dostawca usług medialnych ma znaczny wpływ na kształtowanie opinii publicznej w danym państwie członkowskim.

(40) Media mają decydujący wpływ na kształtowanie opinii publicznej i zwiększenie udziału obywateli w procesach demokratycznych. Z tego względu państwa członkowskie powinny zapewnić w krajowych systemach prawnych przepisy i procedury gwarantujące ocenę przypadków koncentracji na rynku mediów, które to przypadki mogłyby mieć istotny wpływ na pluralizm mediów lub niezależność redakcyjną. Takie przepisy i procedury mogą oddziaływać na swobodę świadczenia usług medialnych na rynku wewnętrznym, a więc muszą być odpowiednio sformułowane oraz przejrzyste, obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne. Przez koncentrację na rynku mediów podlegającą wspomnianym przepisom należy rozumieć przypadki koncentracji, w wyniku których jeden podmiot kontroluje usługi medialne wywierające znaczny wpływ na kształtowanie opinii publicznej na danym rynku mediów, w danym podsektorze mediów lub w kilku różnych sektorach mediów w co najmniej jednym państwie członkowskim, lub też posiada znaczne udziały w takich usługach medialnych. Ważnym kryterium, które należy brać pod uwagę, jest ograniczenie przeciwstawnych opinii na danym rynku w wyniku koncentracji.

(41) Krajowe władze lub organy regulacyjne posiadające określoną wiedzę specjalistyczną w obszarze pluralizmu mediów powinny brać udział w ocenie wpływu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną, jeżeli same nie stanowią wyznaczonych władz lub organów. Z myślą o zwiększeniu pewności prawa i zapewnieniu, aby przepisy i procedury faktycznie służyły ochronie pluralizmu mediów i niezależności redakcyjnej, ważne jest, aby z góry określić obiektywne, niedyskryminacyjne i proporcjonalne kryteria zgłaszania i oceny wpływu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną.

(42) Jeżeli koncentracja na rynku mediów stanowi koncentrację objętą zakresem stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004[55], stosowanie niniejszego rozporządzenia lub wszelkich przepisów i procedur przyjętych przez państwa członkowskie na podstawie niniejszego rozporządzenia nie powinno mieć wpływu na stosowanie art. 21 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Wszelkie środki wprowadzane przez wyznaczone lub zaangażowane krajowe władze lub organy regulacyjne na podstawie przeprowadzonej oceny wpływu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną powinny mieć zatem na celu ochronę uzasadnionych interesów w rozumieniu art. 21 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 139/2004 i powinny być zgodne z ogólnymi zasadami i innymi przepisami określonymi w prawie Unii.

(43) Rada powinna być uprawniona do wydawania opinii na temat projektów decyzji lub opinii wyznaczonych lub zaangażowanych krajowych władz lub organów regulacyjnych, gdy podlegające zgłoszeniu przypadki koncentracji mogą mieć wpływ na funkcjonowanie wewnętrznego rynku mediów. Dotyczy to na przykład sytuacji, w których w takiej koncentracji bierze udział co najmniej jedno przedsiębiorstwo mające siedzibę w innym państwie członkowskim lub prowadzące działalność w co najmniej dwóch państwach członkowskich lub sytuacji, w których w wyniku koncentracji dostawcy usług medialnych wywierają znaczny wpływ na kształtowanie opinii publicznej na danym rynku mediów. Ponadto, jeżeli odpowiednie krajowe

[55] Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1).

władze lub organy regulacyjne nie oceniły wpływu koncentracji na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną lub nie skonsultowały się z Radą w sprawie danej koncentracji na rynku mediów, w przypadku której uznaje się, że prawdopodobnie wpływa ona na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych, Rada powinna mieć możliwość wydania opinii na wniosek Komisji. W każdym przypadku Komisja zachowuje możliwość wydania własnej opinii w związku z opiniami sporządzonymi przez Radę.

(44) Aby zapewnić pluralistyczne rynki mediów, krajowe władze lub organy i Rada powinny kierować się szeregiem kryteriów. W szczególności należy brać pod uwagę wpływ na pluralizm mediów, w tym zwłaszcza wpływ na kształtowanie opinii publicznej, uwzględniając środowisko internetowe. Jednocześnie należy rozważyć, czy inne środki masowego przekazu zapewniające odmienne i alternatywne treści nadal współistniałyby na danym rynku lub rynkach, gdyby doszło do danej koncentracji na rynku mediów. Ocena gwarancji niezależności redakcyjnej powinna obejmować analizę ewentualnego ryzyka nadmiernej ingerencji ze strony uczestników przyszłej struktury własności lub zarządzania w indywidualne decyzje redakcyjne przejętej lub połączonej jednostki. Ponadto należy uwzględnić funkcjonujące lub planowane gwarancje wewnętrzne służące ochronie niezależności indywidualnych decyzji redakcyjnych podejmowanych w obrębie zainteresowanych przedsiębiorstw medialnych. W ocenie ewentualnych skutków należy również uwzględnić wpływ danej koncentracji na stabilność gospodarczą jednostki lub jednostek podlegających tej koncentracji oraz to, czy byłyby one stabilne gospodarczo w przypadku braku koncentracji, tj. czy byłyby w stanie w perspektywie średnioterminowej nadal świadczyć i dalej rozwijać na rynku rentowne, technologicznie dostosowane, wysokiej jakości usługi medialne z wykorzystaniem odpowiednich zasobów.

(45) Pomiar oglądalności ma bezpośredni wpływ na przydział i ceny reklam, które stanowią kluczowe źródło przychodów dla sektora mediów. Jest to kluczowe narzędzie do oceny wyników treści medialnych i umożliwiające poznanie preferencji odbiorców w celu planowania przyszłej produkcji treści. Oznacza to, że podmioty działające na rynku mediów, w szczególności dostawcy usług medialnych i reklamodawcy, powinni mieć możliwość polegania na obiektywnych danych dotyczących oglądalności, opracowanych z wykorzystaniem przejrzystych, bezstronnych i możliwych do sprawdzenia rozwiązań w zakresie pomiaru oglądalności. W ekosystemie mediów pojawiły się jednak pewne nowe podmioty, które świadczą własne usługi pomiaru oglądalności bez udzielania informacji o stosowanych metodach. Taka sytuacja może skutkować asymetrią informacji wśród podmiotów działających na rynku mediów oraz potencjalnymi zakłóceniami na rynku, ze szkodą dla równości szans działających na rynku dostawców usług medialnych.

(46) Aby zwiększyć możliwość sprawdzenia i wiarygodność metod pomiaru oglądalności, w szczególności treści internetowych, na dostawców systemów pomiaru oglądalności, którzy nie przestrzegają branżowych wartości odniesienia uzgodnionych na forum odpowiednich organów samoregulacyjnych, należy nałożyć obowiązki w zakresie przejrzystości. W ramach tych obowiązków tego typu podmioty – na żądanie i w miarę możliwości – powinny udzielać reklamodawcom i dostawcom usług medialnych lub stronom działającym w ich imieniu informacji na temat stosowanych metod pomiaru oglądalności. Informacje te mogą obejmować na przykład wielkość mierzonej próby, definicję mierzonych wskaźników, mierniki, metody pomiaru i margines błędu, a także okres objęty pomiarem. Obowiązki nałożone niniejszym rozporządzeniem pozostają bez uszczerbku dla obowiązków mających zastosowanie

do dostawców usług pomiaru oglądalności na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/1150 lub rozporządzenia (UE) 2022/XX [aktu o rynkach cyfrowych], w tym dla obowiązków odnoszących się do plasowania oraz faworyzowania własnych produktów lub usług.

(47) Kodeksy postępowania opracowane przez dostawców systemów pomiaru oglądalności usług lub reprezentujące ich organizacje i stowarzyszenia mogą przyczynić się do skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia, należy zatem zachęcać do ich tworzenia. Samoregulację wykorzystuje się już do propagowania wysokich norm jakościowych w obszarze pomiaru oglądalności. Dalszy rozwój samoregulacji można uznać za skuteczne narzędzie uzgadniania przez branżę praktycznych rozwiązań koniecznych do zapewnienia, aby systemy pomiaru oglądalności i stosowane w ich ramach metody były zgodne z zasadami przejrzystości, bezstronności, inkluzywności, proporcjonalności, niedyskryminacji i możliwości sprawdzenia. Przy sporządzaniu takich kodeksów postępowania, w porozumieniu ze wszystkimi odpowiednimi zainteresowanymi stronami, a zwłaszcza z dostawcami usług medialnych, można w szczególności brać pod uwagę coraz większą transformację cyfrową w sektorze mediów i cel polegający na osiągnięciu równych warunków działania wśród podmiotów działających na rynku mediów.

(48) Dla wielu dostawców usług medialnych ważnym źródłem przychodów jest reklama państwowa, która przyczynia się do poprawy ich stabilności gospodarczej. Aby zagwarantować równe szanse na rynku wewnętrznym, dostęp do reklamy państwowej należy zapewnić w sposób niedyskryminacyjny każdemu dostawcy usług medialnych z dowolnego państwa członkowskiego, który może odpowiednio dotrzeć do niektórych lub wszystkich odpowiednich członków społeczeństwa. Ponadto ze względu na reklamę państwową dostawcy usług medialnych mogą być podatni na nadmierny wpływ państwa ze szkodą dla swobody świadczenia usług i praw podstawowych. Niejasny i stronniczy sposób przydziału reklamy państwowej stanowi zatem potężne narzędzie umożliwiające wywieranie wpływu na dostawców usług medialnych lub ich „przechwytywania". Dystrybucja i przejrzystość reklamy państwowej są pod pewnymi względami regulowane przez fragmentaryczne ramy środków dotyczących mediów i ogólne przepisy dotyczące zamówień publicznych, które jednak mogą nie obejmować wszystkich wydatków na reklamę państwową ani zapewniać wystarczającej ochrony przed preferencyjną lub stronniczą dystrybucją. W szczególności dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE[56] nie ma zastosowania do zamówień publicznych na usługi w zakresie nabycia, opracowania, produkcji lub koprodukcji materiałów do audycji przeznaczonych na potrzeby audiowizualnych usług medialnych lub radiowych usług medialnych. Obowiązujące przepisy w dziedzinie mediów dotyczące reklamy państwowej, jeśli zostały przyjęte, znacząco różnią się w poszczególnych państwach członkowskich.

(49) Aby zapewnić niezakłóconą konkurencję między dostawcami usług medialnych i uniknąć ryzyka przekazywania ukrytych subsydiów i wywierania nadmiernego wpływu politycznego na media, należy ustanowić wspólne wymogi dotyczące przejrzystości, obiektywności, proporcjonalności i niedyskryminacji w ramach przydziału reklamy państwowej i zasobów państwowych dostawcom usług medialnych w celu zakupu od nich towarów lub usług innych niż reklama państwowa, w tym wymóg publikacji informacji na temat wydatków beneficjentów reklamy

[56] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65).

państwowej i wydanych kwot. Ważne jest, aby państwa członkowskie udostępniały publicznie niezbędne informacje odnoszące się do reklamy państwowej w formie elektronicznej, dzięki której można z łatwością przeglądać te informacje, uzyskać do nich dostęp i je pobrać, zgodnie z unijnymi i krajowymi przepisami dotyczącymi tajemnicy handlowej. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na stosowanie zasad pomocy państwa, które stosuje się w poszczególnych przypadkach.

(50) Działania służące poprawie funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych powinny obejmować regularne monitorowanie ryzyka pod kątem funkcjonowania i odporności wewnętrznego rynku mediów. Takie monitorowanie powinno służyć zapewnieniu szczegółowych danych i ocen jakościowych dotyczących odporności wewnętrznego rynku usług medialnych, w tym jeżeli chodzi o stopień koncentracji rynku na poziomie krajowym i regionalnym oraz ryzyko zagranicznych manipulacji informacjami i ingerencji w informacje. Musi ono przebiegać niezależnie, na podstawie kompleksowego wykazu kluczowych wskaźników skuteczności działania opracowanych i regularnie aktualizowanych przez Komisję w porozumieniu z Radą. Ze względu na szybko zmieniający się charakter ryzyka i rozwój technologiczny na wewnętrznym rynku mediów monitorowanie powinno obejmować działania prognostyczne takie jak testy warunków skrajnych mające na celu ocenę przyszłej odporności wewnętrznego rynku mediów, ostrzeganie o podatności na zagrożenia w zakresie pluralizmu mediów i niezależności redakcyjnej oraz wsparcie działań na rzecz poprawy zarządzania, jakości danych i zarządzania ryzykiem. Monitorowanie powinno obejmować w szczególności poziom działalności i inwestycji transgranicznych, współpracę regulacyjną i zbieżność przepisów w zakresie regulacji mediów, przeszkody w świadczeniu usług medialnych, w tym w otoczeniu cyfrowym, a także przejrzystość i sprawiedliwość przydziału zasobów gospodarczych na wewnętrznym rynku mediów. W tym zakresie należy również brać pod uwagę szersze tendencje na wewnętrznym rynku mediów i na krajowych rynkach mediów, a także przepisy krajowe wpływające na dostawców usług medialnych. Ponadto w ramach monitorowania należy zapewnić przegląd środków wprowadzonych przez dostawców usług medialnych w celu zagwarantowania niezależności indywidualnych decyzji redakcyjnych, w tym środków zaproponowanych w towarzyszącym zaleceniu. Aby zapewnić najwyższe normy w zakresie takiego monitorowania, powinna w nim w odpowiedni sposób uczestniczyć Rada, która zrzesza podmioty posiadające wiedzę specjalistyczną w zakresie rynku mediów.

(51) W celu stworzenia podstawy do prawidłowego wdrożenia niniejszego rozporządzenia jego przepisy dotyczące niezależnych organów ds. mediów, Rady i wymaganych zmian w dyrektywie 2010/13/UE (art. 7–12 i 27 niniejszego rozporządzenia) powinny mieć zastosowanie po upływie 3 miesięcy od wejścia w życie tego aktu, natomiast wszystkie pozostałe przepisy niniejszego rozporządzenia będą miały zastosowanie po upływie 6 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. W szczególności jest to konieczne do ustanowienia Rady w terminie zapewniającym skuteczne wdrożenie niniejszego rozporządzenia.

(52) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie zapewnienie prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, gdyż działając samodzielnie, nie mogą one osiągnąć niezbędnej harmonizacji i współpracy, lub mogą nie mieć ku temu odpowiednich zachęt, natomiast ze względu na coraz bardziej cyfrową i transgraniczną produkcję, dystrybucję i konsumpcję treści medialnych oraz unikalną rolę usług medialnych możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu na poziomie Unii, może ona

podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(53) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi zwłaszcza w Karcie, w szczególności w jej art. 7, 8, 11, 16, 47, 50 i 52. Odpowiednio niniejsze rozporządzenie powinno być interpretowane i stosowane z należytym uwzględnieniem tych praw i zasad. W szczególności żaden zapis niniejszego rozporządzenia nie powinien być interpretowany jako ingerencja w swobodny dostęp do informacji lub wolność prasy lub jako zachęta dla państw członkowskich do wprowadzania wymogów dotyczących materiałów redakcyjnych w publikacjach prasowych.

(54) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725[57] skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu XX XX 2022 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I
Przepisy ogólne

Artykuł 1
Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu określa się wspólne przepisy dotyczące prawidłowego funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych, w tym ustanawia się Europejską Radę ds. Usług Medialnych, przy jednoczesnym zachowaniu jakości usług medialnych.

2. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na przepisy określone w:

   a) dyrektywie 2000/31/WE;

   b) dyrektywie (UE) 2019/790;

   c) rozporządzeniu (UE) 2019/1150;

   d) rozporządzeniu (UE) 2022/XXX [akcie o usługach cyfrowych];

   e) rozporządzeniu (UE) 2022/XXX [akcie o rynkach cyfrowych];

   f) rozporządzeniu (UE) 2022/XXX [rozporządzeniu w sprawie przejrzystości i targetowania reklamy politycznej].

3. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na możliwość przyjmowania przez państwa członkowskie bardziej szczegółowych przepisów w dziedzinach objętych rozdziałem II i rozdziałem III sekcja 5, pod warunkiem że takie przepisy są zgodne z prawem Unii.

[57] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

(1) „usługa medialna” oznacza usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu, przy czym podstawowym celem tej usługi lub jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie ogółowi społeczeństwa audycji lub publikacji prasowych, w dowolny sposób, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych, za które to audycje lub publikacje prasowe odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych;

(2) „dostawca usług medialnych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która prowadzi działalność zawodową polegającą na świadczeniu usługi medialnej i która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za wybór treści usługi medialnej i decyduje o sposobie zestawienia tej treści;

(3) „dostawca usług medialnych realizujący misję publiczną” oznacza dostawcę usług medialnych, któremu na mocy prawa krajowego powierzono realizację misji publicznej lub który otrzymuje krajowe środki publiczne na realizację takiej misji;

(4) „audycja” oznacza ciąg ruchomych obrazów lub dźwięków stanowiący odrębną całość – bez względu na swoją długość – w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych;

(5) „publikacja prasowa” oznacza publikację zdefiniowaną w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2019/790;

(6) „audiowizualna usługa medialna” oznacza usługę zdefiniowaną w art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2010/13/UE;

(7) „redaktor” oznacza osobę fizyczną lub kilka osób fizycznych, które mogą tworzyć jednostkę organizacyjną, niezależnie od jej formy prawnej, statusu i składu, która podejmuje lub nadzoruje decyzje redakcyjne dostawcy usług medialnych;

(8) „decyzja redakcyjna” oznacza podejmowaną regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej decyzję związaną z codziennym funkcjonowaniem dostawcy usług medialnych;

(9) „odpowiedzialność redakcyjna” oznacza sprawowanie faktycznej kontroli zarówno nad wyborem audycji lub publikacji prasowych, jak i nad sposobem ich zestawienia, do celów świadczenia usługi medialnej, niezależnie od odpowiedzialności na podstawie prawa krajowego za świadczoną usługę;

(10) „dostawca bardzo dużej platformy internetowej” oznacza dostawcę platformy internetowej uznanej za bardzo dużą platformę internetową na podstawie art. 25 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2022/XXX [akt o usługach cyfrowych];

(11) „usługa platformy udostępniania wideo” oznacza usługę zdefiniowaną w art. 1 ust. 1 lit. aa) dyrektywy 2010/13/UE;

(12) „krajowe władze lub organy regulacyjne” oznaczają władze lub organy wyznaczone przez państwa członkowskie na podstawie art. 30 dyrektywy 2010/13/UE;

(13) „koncentracja na rynku mediów” oznacza koncentrację zdefiniowaną w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 139/2004, z udziałem co najmniej jednego dostawcy usług medialnych;

(14) „pomiar oglądalności” oznacza działalność polegającą na gromadzeniu, interpretacji lub innego rodzaju przetwarzaniu danych dotyczących liczby i cech użytkowników usług medialnych do celów podejmowania decyzji w sprawie przydziału lub cen reklam lub powiązanych z tym: planowania, produkcji lub dystrybucji treści;

(15) „reklama państwowa” oznacza zamieszczanie, publikację lub rozpowszechnianie w ramach dowolnej usługi medialnej promocyjnego lub autopromocyjnego przekazu, zwykle za opłatą lub w zamian za wszelkie inne wynagrodzenie, przez dowolny krajowy lub regionalny organ publiczny bądź na rzecz lub w imieniu takiego organu, przy czym takimi organami mogą być rządy krajowe, federalne lub regionalne, władze lub organy regulacyjne, a także przedsiębiorstwa państwowe lub inne jednostki kontrolowane przez państwo na szczeblu krajowym lub regionalnym, lub wszelki terytorialny samorząd jednostki terytorialnej liczącej ponad 1 mln mieszkańców;

(16) „oprogramowanie szpiegujące” oznacza każdy produkt posiadający elementy cyfrowe, których konkretnym celem jest wykorzystanie luk w zabezpieczeniach innych produktów posiadających elementy cyfrowe, w wyniku czego możliwe jest prowadzenie niejawnego nadzoru osób fizycznych lub prawnych polegającego na monitorowaniu, pozyskiwaniu, gromadzeniu i analizowaniu danych pochodzących z takich produktów lub od osób fizycznych lub prawnych używających takich produktów, w szczególności przez niejawne nagrywanie rozmów lub innego rodzaju wykorzystanie mikrofonu zamontowanego w urządzeniu użytkownika końcowego, tworzenie nagrań ukazujących osoby fizyczne, maszyny lub ich otoczenie, kopiowanie wiadomości, robienie zdjęć, śledzenie historii wyszukiwania, śledzenie geolokalizacji, gromadzenie innych danych z czujników lub śledzenia aktywności na wielu urządzeniach użytkownika końcowego bez poinformowania w określony sposób danej osoby fizycznej lub prawnej i bez uzyskania jej wyraźnej konkretnej zgody;

(17) „poważne przestępstwo” oznacza każde z poniższych przestępstw wymienionych w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW[58]:

a) terroryzm,

b) handel ludźmi,

c) seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca,

d) nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,

e) zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała,

f) nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi,

g) porwanie, bezprawne przetrzymywanie i branie zakładników,

h) kradzież zorganizowana lub rozbój z bronią w ręku,

i) gwałt,

j) przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego.

Rozdział II

Prawa i obowiązki dostawców i odbiorców usług medialnych

[58] Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

Artykuł 3

Prawa odbiorców usług medialnych

Odbiorcy usług medialnych w Unii mają prawo dostępu do różnorodnych treści informacyjnych i treści dotyczących spraw bieżących opracowanych z poszanowaniem redakcyjnej wolności dostawców usług medialnych z korzyścią dla dyskursu publicznego.

Artykuł 4

Prawa dostawców usług medialnych

1. Dostawcy usług medialnych mają prawo prowadzić działalność gospodarczą na rynku wewnętrznym bez ograniczeń innych niż ograniczenia przewidziane w prawie Unii.

2. Państwa członkowskie zapewniają skuteczną wolność redakcyjną dostawców usług medialnych. Państwa członkowskie – w tym krajowe władze i organy regulacyjne – nie mogą:

   a) w żaden sposób bezpośrednio ani pośrednio ingerować w politykę i decyzje redakcyjne dostawców usług medialnych ani próbować wywierać wpływ w tym zakresie;

   b) dokonywać zatrzymania, nakładać sankcji, prowadzić nadzoru, dokonywać przechwycenia ani przeszukania i zajęcia ani też prowadzić postępowania w odniesieniu do dostawców usług medialnych lub w stosownych przypadkach członków ich rodziny, ich pracowników lub członków rodziny pracowników ani też w odniesieniu do należących do nich obiektów przedsiębiorstwa lub obiektów prywatnych na podstawie odmowy ujawnienia informacji na temat ich źródeł, chyba że jest to uzasadnione nadrzędnym wymogiem leżącym w interesie publicznym zgodnie z art. 52 ust. 1 Karty i innymi przepisami prawa Unii;

   c) wprowadzać oprogramowania szpiegującego do żadnych urządzeń ani maszyn używanych przez dostawców usług medialnych lub w stosownych przypadkach członków ich rodziny, ich pracowników lub członków rodziny pracowników, chyba że wprowadzenie takiego oprogramowania jest uzasadnione w poszczególnych przypadkach względami bezpieczeństwa narodowego i jest zgodne z art. 52 ust. 1 Karty i innymi przepisami prawa Unii lub ma miejsce w ramach dochodzeń prowadzonych w sprawie poważnych przestępstw wobec jednej z wyżej wymienionych osób, jeżeli jest to dopuszczalne w prawie krajowym i zgodne z art. 52 ust. 1 Karty i innymi przepisami prawa Unii, a środki przyjęte na podstawie lit. b) byłyby nieodpowiednie i niewystarczające do uzyskania potrzebnych informacji.

3. Bez uszczerbku dla prawa do skutecznej ochrony sądowej przysługującego każdej osobie fizycznej i prawnej oraz oprócz tego prawa państwa członkowskie wyznaczają niezależną władzę lub niezależny organ do celów rozpatrywania skarg wnoszonych przez dostawców usług medialnych lub w stosownych przypadkach członków ich rodziny, ich pracowników lub członków rodziny pracowników, w sprawie naruszeń przepisów ust. 2 lit. b) i c). Dostawcy usług medialnych mają prawo zwrócić się do takiej władzy lub takiego organu z wnioskiem o wydanie w terminie trzech miesięcy od złożenia wniosku opinii dotyczącej zgodności z przepisami ust. 2 lit. b) i c).

Artykuł 5

Gwarancje niezależnego funkcjonowania dostawców usług medialnych realizujących misję publiczną

1. Dostawcy usług medialnych realizujący misję publiczną zapewniają swoim odbiorcom pluralizm informacji i opinii w sposób bezstronny, zgodnie ze swoją misją publiczną.

2. Kierownik ds. zarządzania i członkowie zarządu dostawców usług medialnych realizujących misję publiczną są wyznaczani w drodze przejrzystej, otwartej i niedyskryminacyjnej procedury i na podstawie przejrzystych, obiektywnych, niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych kryteriów określonych z góry w prawie krajowym.

   Okres sprawowania tych funkcji musi być określony w prawie krajowym i musi być adekwatny i wystarczający do zapewnienia skutecznej niezależności publicznego dostawcy usług medialnych. Odwołanie z takiego stanowiska przed końcem okresu jego sprawowania jest możliwe wyłącznie w wyjątkowych sytuacjach, w których osoby na tych stanowiskach nie spełniają już prawnych warunków wykonywania swoich zadań przewidzianych w prawie krajowym lub dopuściły się nielegalnego postępowania lub poważnego przewinienia, których przypadki zdefiniowano z góry w prawie krajowym.

   Decyzje o odwołaniu muszą być należycie uzasadnione, przekazane uprzednio zainteresowanym osobom i musi istnieć możliwość poddania ich kontroli sądowej. Podstawy odwołania podaje się do wiadomości publicznej.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy usług medialnych realizujący misję publiczną dysponowali odpowiednimi i stabilnymi zasobami finansowymi na potrzeby realizacji powierzonej im misji publicznej. Takie zasoby muszą gwarantować niezależność redakcyjną.

4. Państwa członkowskie wyznaczają co najmniej jedną niezależną władzę lub jeden niezależny organ odpowiedzialne za monitorowanie zgodności z ust. 1–3.

Artykuł 6

Obowiązki dostawców usług medialnych zapewniających treści informacyjne i treści dotyczące spraw bieżących

1. Dostawcy usług medialnych zapewniający treści informacyjne i treści dotyczące spraw bieżących w łatwy i bezpośredni sposób udostępniają odbiorcom swoich usług następujące informacje:

   a) swoją nazwę prawą i swoje dane do kontaktu;

   b) nazwę lub nazwy swoich bezpośrednich lub pośrednich właścicieli posiadających udziały pozwalające im na wywieranie wpływu na działalność i decyzje strategiczne;

   c) nazwę lub nazwy beneficjentów rzeczywistych w rozumieniu art. 3 pkt 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849.

2. Nie naruszając przepisów krajowego prawa konstytucyjnego zgodnych z postanowieniami Karty, dostawcy usług medialnych zapewniający treści

informacyjne i treści dotyczące spraw bieżących wprowadzają środki, które uznają za odpowiednie do zagwarantowania niezależności indywidualnych decyzji redakcyjnych. W szczególności takie środki służą:

a) zagwarantowaniu redaktorom swobody podejmowania indywidualnych decyzji redakcyjnych w ramach działalności zawodowej oraz

b) zapewnieniu ujawniania każdego faktycznego lub potencjalnego konfliktu interesów w przypadku jakiejkolwiek strony posiadającej udziały w przedsiębiorstwach będących dostawcami usług medialnych, który to konflikt interesów może wpływać na przekazywanie treści informacyjnych i treści dotyczących spraw bieżących.

3. Obowiązki określone w niniejszym artykule nie mają zastosowania do dostawców usług medialnych będących mikrojednostkami w rozumieniu art. 3 dyrektywy 2013/34/UE.

Rozdział III

Ramy współpracy regulacyjnej i prawidłowo funkcjonującego wewnętrznego rynku usług medialnych

Sekcja 1

Niezależne organy ds. mediów

Artykuł 7

Krajowe władze lub organy regulacyjne

1. Za stosowanie rozdziału III niniejszego rozporządzenia odpowiadają krajowe władze lub organy regulacyjne, o których mowa w art. 30 dyrektywy 2010/13/UE.

2. Krajowe władze lub organy regulacyjne podlegają wymogom określonym w art. 30 dyrektywy 2010/13/UE w związku z wykonywaniem zadań powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały odpowiednie zasoby finansowe, kadrowe i techniczne do wykonywania swoich zadań powierzonych im w niniejszym rozporządzeniu.

4. W przypadku gdy jest to konieczne do wykonywania ich zadań określonych w niniejszym rozporządzeniu krajowym władzom lub organom regulacyjnym przysługują uprawnienia do przeprowadzania dochodzenia w odniesieniu do postępowania osób fizycznych lub prawnych, do których zastosowanie mają przepisy rozdziału III.

   Do uprawnień tych zalicza się przede wszystkim uprawnienie do żądania od takich osób przedstawienia, w rozsądnym terminie, informacji proporcjonalnych i niezbędnych do przeprowadzenia zadań określonych w rozdziale III. Takie żądanie można skierować również do każdej innej osoby, co do której można w sposób uzasadniony przypuszczać, że ze względu na jej branżę, działalność lub zawód jest w posiadaniu potrzebnych informacji.

Sekcja 2

Europejska Rada ds. Usług Medialnych

Artykuł 8

Europejska Rada ds. Usług Medialnych

1. Ustanawia się Europejską Radę ds. Usług Medialnych („Rada”).
2. Rada zastępuje Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA) ustanowioną dyrektywą 2010/13/UE i jest jej następcą.

Artykuł 9

Niezależność Rady

W toku wypełniania swoich zadań lub wykonywania swoich uprawnień Rada działa w sposób w pełni niezależny. W szczególności Rada podczas wypełniania swoich zadań lub wykonywania swoich uprawnień nie zwraca się do żadnego rządu, żadnej instytucji, żadnej osoby ani żadnego organu o instrukcje ani nie przyjmuje od nich żadnych instrukcji. Nie wpływa to na kompetencje Komisji ani krajowych władz lub organów regulacyjnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 10

Struktura Rady

1. W skład Rady wchodzą przedstawiciele krajowych władz lub organów regulacyjnych, o których mowa w art. 30 dyrektywy 2010/13/UE.
2. Każdy członek Rady dysponuje jednym głosem.
3. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło więcej niż jedną krajową władzę regulacyjną lub więcej niż jeden krajowy organ regulacyjny, takie władze lub organy regulacyjne w razie potrzeby koordynują prace między sobą i wyznaczają wspólnego przedstawiciela, który wykonuje prawo głosu.
4. Radę reprezentuje jej przewodniczący. Rada wybiera spośród swoich członków przewodniczącego większością dwóch trzecich głosów oddanych przez członków, którzy mają prawo do głosowania. Kadencja przewodniczącego trwa dwa lata.
5. Komisja wyznacza swojego przedstawiciela w Radzie. Przedstawiciel Komisji uczestniczy we wszystkich działaniach i posiedzeniach Rady, nie ma jednak prawa do głosowania. Przewodniczący Rady informuje Komisję o prowadzonych i planowanych działaniach Rady. Rada prowadzi konsultacje z Komisją podczas przygotowywania swojego programu prac i opracowywania głównych dokumentów.
6. Rada w porozumieniu z Komisją może zaprosić ekspertów i obserwatorów do udziału w jej posiedzeniach.
7. Rada podejmuje decyzje większością dwóch trzecich głosów oddanych przez członków, którzy mają prawo do głosowania.
8. Rada w porozumieniu z Komisją przyjmuje regulamin wewnętrzny większością dwóch trzecich głosów oddanych przez członków, którzy mają prawo do głosowania.

Artykuł 11

Sekretariat Rady

1. Komisja zapewnia obsługę sekretariatu na potrzeby Rady.

2. Głównym zadaniem sekretariatu jest wkład w wykonywanie zadań Rady określonych w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2010/13/UE.

3. Sekretariat zapewnia wsparcie administracyjne i organizacyjne na potrzeby działalności Rady. Sekretariat pomaga również Radzie w wykonywaniu jej zadań.

Artykuł 12

Zadania Rady

Bez uszczerbku dla uprawnień przyznanych Komisji w Traktatach Rada propaguje skuteczne i spójne stosowanie niniejszego rozporządzenia i krajowych przepisów wdrażających dyrektywę 2010/13/UE w całej Unii. Rada:

a) wspiera Komisję – oferując specjalistyczną wiedzę techniczną – w zapewnieniu prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia i spójnego wdrożenia dyrektywy 2010/13/UE we wszystkich państwach członkowskich, bez uszczerbku dla zadań krajowych władz lub organów regulacyjnych;

b) propaguje współpracę i skuteczną wymianę informacji, doświadczeń i najlepszych praktyk między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi w zakresie stosowania przepisów unijnych i krajowych mających zastosowanie do usług medialnych, w tym przepisów niniejszego rozporządzenia i dyrektywy 2010/13/UE, w szczególności przepisów art. 3, 4 i 7 tej dyrektywy;

c) na wniosek udziela Komisji porad na temat regulacyjnych, technicznych lub praktycznych aspektów związanych ze spójnym stosowaniem niniejszego rozporządzenia i wdrożeniem dyrektywy 2010/13/UE, a także na temat innych kwestii odnoszących się do usług medialnych będących w zakresie jej kompetencji. Gdy Komisja zwraca się do Rady z wnioskiem o poradę lub opinię, może wskazać termin udzielenia odpowiedzi, uwzględniając pilność sprawy;

d) na wniosek Komisji wydaje opinie dotyczące kwestii technicznych i merytorycznych pojawiających się w odniesieniu do art. 2 ust. 5c, art. 3 ust. 2 i 3, art. 4 ust. 4 lit. c) i art. 28a ust. 7 dyrektywy 2010/13/UE;

e) w porozumieniu z Komisją sporządza opinie dotyczące:

   (i) wniosków o współpracę i wzajemną pomoc między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi, zgodnie z art. 13 ust. 7 niniejszego rozporządzenia;

   (ii) wniosków o wprowadzenie środków egzekucyjnych w przypadku braku porozumienia między wnioskującymi władzami lub organami a władzami lub organami, do których skierowano wniosek, w kwestii działań zalecanych na podstawie art. 14 ust. 4 niniejszego rozporządzenia;

   (iii) środków krajowych dotyczących dostawców usług medialnych mających siedzibę poza Unią, zgodnie z art. 16 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;

f) na wniosek Komisji sporządza opinie dotyczące:

   (i) środków krajowych, które mogą wpływać na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych, zgodnie z art. 20 ust. 4 niniejszego rozporządzenia;

(ii) przypadków koncentracji na rynku mediów, które mogą wpływać na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych, zgodnie z art. 22 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;

g) sporządza opinie dotyczące projektów opinii lub decyzji krajowych zawierających ocenę wpływu podlegającej zgłoszeniu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną, jeżeli koncentracja ta może wpłynąć na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, zgodnie z art. 21 ust. 5 niniejszego rozporządzenia;

h) pomaga Komisji w sporządzaniu wytycznych dotyczących:

(i) stosowania niniejszego rozporządzenia i przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2010/13/UE, zgodnie z art. 15 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;

(ii) czynników, które należy brać pod uwagę przy stosowaniu kryteriów oceny wpływu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną, zgodnie z art. 21 ust. 3 niniejszego rozporządzenia;

(iii) stosowania art. 23 ust. 1, 2 i 3 na podstawie art. 23 ust. 4 niniejszego rozporządzenia;

i) na wniosek co najmniej jednego zainteresowanego organu prowadzi mediację w przypadku braku porozumienia między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi, zgodnie z art. 14 ust. 3 niniejszego rozporządzenia;

j) wspiera współpracę w zakresie norm technicznych związanych z sygnałami cyfrowymi lub projektowaniem urządzeń lub interfejsów użytkownika, zgodnie z art. 15 ust. 4 niniejszego rozporządzenia;

k) koordynuje środki krajowe związane z rozpowszechnianiem treści zapewnianych przez dostawców usług medialnych mających siedzibę poza Unią i skierowanych do grup docelowych w Unii lub z dostępem do takich treści, w przypadku gdy działalność takich dostawców przynosi uszczerbek bezpieczeństwu publicznemu i obronie narodowej lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiego uszczerbku, zgodnie z art. 16 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;

l) przeprowadza zorganizowany dialog między dostawcami bardzo dużych platform internetowych, przedstawicielami dostawców usług medialnych i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego oraz przedstawia Komisji sprawozdanie z wyników takiego dialogu, zgodnie z art. 18 niniejszego rozporządzenia;

m) wspiera wymianę najlepszych praktyk związanych z wprowadzaniem systemów pomiaru oglądalności, zgodnie z art. 23 ust. 5 niniejszego rozporządzenia.

Sekcja 3

Współpraca regulacyjna i zbieżność przepisów

Artykuł 13

Zorganizowana współpraca

1. Krajowe władze lub organy regulacyjne mogą zwrócić się w dowolnym czasie z wnioskiem („organ wnioskujący”) o współpracę lub wzajemną pomoc do co najmniej jednej krajowej władzy regulacyjnej lub co najmniej jednego krajowego organu regulacyjnego („organ, do którego skierowano wniosek”) do celów wymiany

informacji lub wprowadzenia środków istotnych z punktu widzenia spójnego i skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia lub krajowych środków transpozycji dyrektywy 2010/13/UE.

2. Jeżeli krajowe władze lub organy regulacyjne uważają, że zachodzi poważne i groźne ryzyko uszczerbku dla funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych lub poważne i groźne ryzyko uszczerbku dla bezpieczeństwa publicznego i obrony narodowej, mogą zwrócić się do innych krajowych władz lub organów regulacyjnych z wnioskiem o zapewnienie przyspieszonej współpracy lub wzajemnej pomocy, z poszanowaniem praw podstawowych, zwłaszcza wolności wypowiedzi.

3. Wnioski o współpracę lub wzajemną pomoc, w tym o przyspieszoną współpracę lub wzajemną pomoc, zawierają wszelkie niezbędne informacje, w tym cel i uzasadnienie wniosku.

4. Organ, do którego skierowano wniosek, może odmówić uwzględnienia wniosku tylko w następujących przypadkach:

   a) gdy nie jest organem właściwym w przedmiocie wniosku lub środków, o których wprowadzenie wystąpiono;

   b) gdy wykonanie wniosku stanowiłoby naruszenie niniejszego rozporządzenia, dyrektywy 2010/13/UE lub innych przepisów prawa Unii lub zgodnego z prawem Unii prawa państwa członkowskiego, któremu to prawu podlega organ, do którego skierowano wniosek.

   Organ, do którego skierowano wniosek, uzasadnia odmowę uwzględnienia wniosku.

5. Organ, do którego skierowano wniosek, informuje organ wnioskujący o osiągniętych rezultatach lub o postępach w stosowaniu środków wprowadzonych w związku z tym wnioskiem.

6. Organ, do którego skierowano wniosek, dokłada wszelkich starań, aby bez zbędnej zwłoki uwzględnić wniosek i podjąć działania w odpowiedzi na ten wniosek. Organ, do którego skierowano wniosek, przekazuje rezultaty pośrednie w terminie 14 dni kalendarzowych od otrzymania wniosku, a następnie regularnie informuje o postępach w wykonaniu wniosku. W przypadku wniosków o przyspieszoną współpracę lub wzajemną pomoc organ, do którego skierowano wniosek, uwzględnia wniosek i podejmuje działania w odpowiedzi na ten wniosek w terminie 14 dni kalendarzowych.

7. Jeżeli organ wnioskujący nie uważa środków wprowadzonych przez organ, do którego skierowano wniosek, za wystarczające uwzględnienie wniosku i podjęcie wystarczających działań w odpowiedzi na ten wniosek, informuje o tym bez zbędnej zwłoki organ, do którego skierowano wniosek, wyjaśniając powody swojego stanowiska. Jeżeli organ, do którego skierowano wniosek, nie zgadza się z tym stanowiskiem lub nie ma reakcji ze strony organu, do którego skierowano wniosek, każdy z organów może skierować sprawę do Rady. W terminie 14 dni kalendarzowych od otrzymania tego zgłoszenia Rada wydaje, w porozumieniu z Komisją, opinię w sprawie zawierającą zalecane działania. Organ, do którego skierowano wniosek, dokłada wszelkich starań, aby uwzględnić opinię Rady.

Artykuł 14

Wnioski o egzekwowanie obowiązków nałożonych na platformy udostępniania wideo

1. Nie naruszając przepisów art. 3 dyrektywy 2000/31/WE, krajowe władze lub organy regulacyjne mogą zwrócić się do innych krajowych władz lub organów regulacyjnych z wnioskiem o podjęcie niezbędnych i proporcjonalnych działań w celu skutecznego egzekwowania obowiązków nałożonych na platformy udostępniania wideo na podstawie art. 28b dyrektywy 2010/13/UE.

2. Krajowe władze lub organy, do których skierowano wniosek, bez zbędnej zwłoki i w terminie 30 dni kalendarzowych informują wnioskujące krajowe władze lub organy o działaniach podjętych lub planowanych zgodnie z ust. 1.

3. W przypadku braku porozumienia między wnioskującymi krajowymi władzami lub organami a władzami lub organami, do których skierowano wniosek, w odniesieniu do działań podjętych zgodnie z ust. 1, każda z tych władz lub każdy z tych organów może skierować sprawę do Rady, aby przeprowadziła mediację w celu znalezienia polubownego rozwiązania.

4. Jeżeli w wyniku mediacji prowadzonej przez Radę nie znaleziono polubownego rozwiązania, wnioskujące krajowe władze lub organy lub krajowe władze lub organy, do których skierowano wniosek, mogą zwrócić się do Rady o wydanie opinii w tej sprawie. W swojej opinii Rada ocenia, czy władze lub organy, do których skierowano wniosek, zastosowały się do wniosku, o którym mowa w ust. 1. Jeżeli Rada uważa, że organy, do których skierowano wniosek, nie zastosowały się do takiego wniosku, zaleca działania mające na celu zastosowanie się do wniosku. Rada w porozumieniu z Komisją wydaje opinię bez zbędnej zwłoki.

5. Krajowe władze lub organy, do których skierowano wniosek, bez zbędnej zwłoki i najpóźniej w terminie 30 dni kalendarzowych od otrzymania opinii, o której mowa w ust. 4, informują Radę, Komisję i wnioskujące władze lub organy o działaniach podjętych lub planowanych w związku z tą opinią.

Artykuł 15

Wytyczne w kwestiach dotyczących regulacji mediów

1. Rada wspiera wymianę najlepszych praktyk między krajowymi władzami lub organami regulacyjnymi, konsultując się w stosownych przypadkach z zainteresowanymi stronami i pozostając w ścisłej współpracy z Komisją, w zakresie aspektów regulacyjnych, technicznych lub praktycznych istotnych dla spójnego i skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia oraz przepisów krajowych wdrażających dyrektywę 2010/13/UE.

2. W przypadku gdy Komisja wydaje wytyczne związane ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia lub przepisów krajowych wdrażających dyrektywę 2010/13/UE, Rada wspiera ją, zapewniając wiedzę specjalistyczną na temat aspektów regulacyjnych, technicznych lub praktycznych, w szczególności w odniesieniu do:

   a) odpowiedniej ekspozycji audiowizualnych usług medialnych świadczonych w interesie ogólnym zgodnie z art. 7a dyrektywy 2010/13/UE;

   b) udostępniania informacji o strukturze właścicielskiej dostawców usług medialnych, zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2010/13/UE.

3. Komisja może wydać opinię na temat każdej kwestii związanej ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia i przepisów krajowych wdrażających dyrektywę 2010/13/UE. W stosownych przypadkach i na wniosek Rada wspiera Komisję w tym zakresie.

4. Rada wspiera współpracę między dostawcami usług medialnych, organizacjami normalizacyjnymi lub wszelkimi innymi odpowiednimi zainteresowanymi stronami w celu ułatwienia opracowywania norm technicznych związanych z sygnałami cyfrowymi lub projektowania urządzeń lub interfejsów użytkownika kontrolujących dostęp do audiowizualnych usług medialnych i korzystanie z nich lub zarządzających dostępem do takich usług i korzystaniem z nich.

Artykuł 16

Koordynacja środków dotyczących dostawców usług medialnych mających siedzibę poza Unią

1. Rada koordynuje środki stosowane przez krajowe władze lub organy regulacyjne związane z rozpowszechnianiem usług medialnych świadczonych przez dostawców usług medialnych mających siedzibę poza Unią i skierowanych do grupy docelowej w Unii lub z dostępem do takich usług, w przypadku gdy takie usługi medialne przynoszą uszczerbek bezpieczeństwu publicznemu i obronie narodowej lub stwarzają poważne i groźne ryzyko takiego uszczerbku – między innymi z uwagi na kontrolę, jaką mogą sprawować nad nimi państwa trzecie.
2. Rada w porozumieniu z Komisją może wydawać opinie na temat odpowiednich środków krajowych zgodnie z ust. 1. Wszystkie właściwe organy krajowe, w tym krajowe władze lub organy regulacyjne, dokładają wszelkich starań, aby uwzględnić opinie Rady.

Sekcja 4

Świadczenie usług medialnych w otoczeniu cyfrowym

Artykuł 17

Treści dostawców usług medialnych na bardzo dużych platformach internetowych

1. Dostawcy bardzo dużych platform internetowych zapewniają funkcję pozwalającą odbiorcom ich usług deklarować, że:
   a) są dostawcami usług medialnych w rozumieniu art. 2 pkt 2;
   b) są redakcyjnie niezależni od państw członkowskich i państw trzecich oraz
   c) podlegają wymogom regulacyjnym dotyczącym ponoszenia odpowiedzialności redakcyjnej w co najmniej jednym państwie członkowskim lub stosują się do mechanizmu współregulacyjnego lub samoregulacyjnego regulującego normy redakcyjne, powszechnie uznawanego i akceptowanego w odpowiednim sektorze mediów w co najmniej jednym państwie członkowskim.
2. Jeżeli dostawca bardzo dużej platformy internetowej podejmie decyzję o zawieszeniu świadczenia swoich usług pośrednictwa internetowego w odniesieniu do treści dostarczanych przez dostawcę usług medialnych, który złożył oświadczenie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, ze względu na to, że takie treści są niezgodne z jego warunkami korzystania z usług, przy czym treści te nie przyczyniają się do ryzyka systemowego, o którym mowa w art. 26 rozporządzenia (UE) 2022/XXX [aktu o usługach cyfrowych], dostawca ten stosuje wszystkie możliwe środki w zakresie zgodnym z ich obowiązkami wynikającymi z prawa Unii, w tym z rozporządzenia (UE) 2022/XXX [aktu o usługach cyfrowych], w celu przekazania danemu dostawcy

usług medialnych uzasadnienia towarzyszącego tej decyzji, zgodnie z wymogami art. 4 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1150, zanim zawieszenie stanie się skuteczne.

3. Dostawcy bardzo dużych platform internetowych wprowadzają wszystkie niezbędne środki techniczne i organizacyjne w celu zapewnienia, aby skargi składane na podstawie art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/1150 przez dostawców usług medialnych, którzy złożyli oświadczenie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, były priorytetowo i niezwłocznie rozpatrywane i rozstrzygane.

4. W przypadku gdy dostawca usług medialnych, który złożył oświadczenie zgodnie z ust. 1, uważa, że dostawca bardzo dużej platformy internetowej często ogranicza lub zawiesza świadczenie swoich usług w odniesieniu do treści dostarczanych przez dostawcę usług medialnych bez wystarczających podstaw, dostawca bardzo dużej platformy internetowej podejmuje w dobrej wierze, na jego wniosek, konstruktywny i skuteczny dialog z dostawcą usług medialnych w celu znalezienia polubownego rozwiązania pozwalającego na zakończenie nieuzasadnionych ograniczeń lub zawieszeń oraz uniknięcie ich w przyszłości. Dostawca usług medialnych może powiadomić Radę o wyniku takiej wymiany.

5. Dostawcy bardzo dużych platform internetowych co roku udostępniają publicznie informacje dotyczące:

   a) liczby przypadków, w których nałożyły one jakiekolwiek ograniczenie lub zawieszenie ze względu na to, że treści dostarczane przez dostawcę usług medialnych, który złożył oświadczenie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, są niezgodne z ich warunkami korzystania z usług oraz

   b) podstaw nałożenia takich ograniczeń.

6. W celu ułatwienia spójnego i skutecznego wprowadzenia w życie niniejszego artykułu Komisja może wydać wytyczne w celu ustalenia formy i szczegółów deklaracji określonej w ust. 1.

Artykuł 18

Zorganizowany dialog

1. Rada regularnie przeprowadza zorganizowany dialog między dostawcami bardzo dużych platform internetowych, przedstawicielami dostawców usług medialnych i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego w celu omówienia doświadczeń i najlepszych praktyk w zakresie stosowania art. 17 niniejszego rozporządzenia, wspierania dostępu do różnorodnych ofert niezależnych mediów na bardzo dużych platformach internetowych oraz monitorowania przestrzegania inicjatyw samoregulacyjnych mających na celu ochronę społeczeństwa przed szkodliwymi treściami, w tym dezinformacją oraz zagranicznymi manipulacjami informacjami i ingerencjami w informacje.

2. Rada składa Komisji sprawozdanie z wyników dialogu.

Artykuł 19

Prawo do personalizacji audiowizualnej oferty medialnej

1. Użytkownicy mają prawo do łatwej zmiany ustawień domyślnych dowolnego urządzenia lub interfejsu użytkownika kontrolującego dostęp do audiowizualnych usług medialnych i korzystanie z nich lub zarządzającego dostępem do takich usług

i korzystaniem z nich w celu dostosowania audiowizualnej oferty medialnej do swoich zainteresowań lub preferencji zgodnie z prawem. Niniejszy przepis nie ma wpływu na krajowe środki transpozycji art. 7a dyrektywy 2010/13/UE.

2. Wprowadzając do obrotu urządzenia i interfejsy użytkownika, o których mowa w ust. 1, producenci i twórcy zapewniają, aby zawierały one funkcję umożliwiającą użytkownikom swobodną i łatwą zmianę ustawień domyślnych kontrolujących dostęp do oferowanych audiowizualnych usług medialnych i korzystanie z takich usług lub zarządzających dostępem do takich usług i korzystaniem z nich.

Sekcja 5

Wymogi dotyczące środków i procedur umożliwiających prawidłowe funkcjonowanie rynku mediów

Artykuł 20

Środki krajowe wpływające na działalność dostawców usług medialnych

1. Każdy legislacyjny, regulacyjny lub administracyjny środek zastosowany przez państwo członkowskie, który może wywierać negatywny wpływ na funkcjonowanie dostawców usług medialnych na rynku wewnętrznym, musi być należycie uzasadniony i proporcjonalny. Tego rodzaju środki muszą być uzasadnione, przejrzyste, obiektywne i niedyskryminacyjne.

2. Każda procedura krajowa stosowana do celów przygotowania lub przyjęcia środka regulacyjnego lub administracyjnego, o którym mowa w ust. 1, podlega określonym z góry jasnym ramom czasowym.

3. Bez uszczerbku dla przysługującego mu prawa do skutecznej ochrony sądowej i oprócz tego prawa, każdy dostawca usług medialnych podlegający środkowi administracyjnemu lub regulacyjnemu, o którym mowa w ust. 1, który dotyczy go indywidualnie i bezpośrednio, ma prawo do odwołania się od tego środka do organu odwoławczego. Organ ten jest niezależny od zaangażowanych stron oraz od wszelkich zewnętrznych interwencji lub nacisków politycznych, które mogłyby zagrozić niezależnej ocenie rozpatrywanych przez niego spraw. Dysponuje odpowiednią wiedzą specjalistyczną umożliwiającą skuteczne pełnienie jego funkcji.

4. Rada, na wniosek Komisji, sporządza opinię w sytuacjach, w których krajowy środek ustawodawczy, wykonawczy lub administracyjny może wpływać na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych. Po uzyskaniu opinii Rady Komisja może wydać własną opinię w tej sprawie bez uszczerbku dla uprawnień Komisji wynikających z Traktatów. Opinie Rady i, w stosownych przypadkach, Komisji podaje się do wiadomości publicznej.

5. Gdy krajowe władze lub organy wprowadzą środek, który dotyczy indywidualnie i bezpośrednio dostawcy usług medialnych i może mieć wpływ na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych, przekazują na wniosek Rady i, w stosownych przypadkach, Komisji, bez zbędnej zwłoki drogą elektroniczną, wszelkie istotne informacje, w tym streszczenie stanu faktycznego, wprowadzony środek, podstawy, na których krajowe władze lub organy oparły ten środek, oraz, w stosownych przypadkach, opinie innych zainteresowanych organów.

Artykuł 21

Ocena koncentracji na rynku mediów

1. Państwa członkowskie zapewniają w krajowych systemach prawnych przepisy materialne i proceduralne gwarantujące ocenę przypadków koncentracji na rynku mediów, które mogą mieć istotny wpływ na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną. Przepisy te:

   a) muszą być przejrzyste, obiektywne, proporcjonalne i niedyskryminacyjne;

   b) zawierają wymóg, aby uczestniczący w koncentracji na rynku mediów, która może mieć istotny wpływ na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną, zawiadomili o niej z wyprzedzeniem odpowiednie krajowe władze lub organy;

   c) określają krajowe władze lub organy regulacyjne jako odpowiedzialne za ocenę wpływu podlegających zgłoszeniu przypadków koncentracji na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną lub zapewniają zaangażowanie krajowych władz lub organów regulacyjnych w taką ocenę;

   d) określają z góry obiektywne, niedyskryminacyjne i proporcjonalne kryteria notyfikacji koncentracji na rynku mediów, które mogłyby mieć znaczący wpływ na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną, oraz oceny wpływu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną.

   Ocena, o której mowa w niniejszym ustępie, jest odrębna od ocen z zakresu prawa konkurencji, w tym ocen przewidzianych w przepisach dotyczących kontroli połączeń. W stosownych przypadkach ocena ta nie narusza przepisów art. 21 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 139/2004.

2. W ocenie, o której mowa w ust. 1, uwzględnia się następujące elementy:

   a) wpływ koncentracji na pluralizm mediów, w tym jej wpływ na kształtowanie opinii publicznej oraz na różnorodność podmiotów działających na rynku mediów, z uwzględnieniem środowiska internetowego oraz interesów, powiązań lub działalności stron w innych przedsiębiorstwach medialnych lub niemedialnych;

   b) gwarancje niezależności redakcyjnej, w tym wpływ koncentracji na funkcjonowanie zespołów redakcyjnych oraz istnienie środków stosowanych przez dostawców usług medialnych w celu zagwarantowania niezależności poszczególnych decyzji redakcyjnych;

   c) ustalenie, czy w przypadku braku koncentracji jednostka przejmująca i przejmowana pozostały stabilne gospodarczo oraz czy istnieją możliwe alternatywy zapewniające stabilność gospodarczą jednostki.

3. Komisja wspierana przez Radę może wydać wytyczne dotyczące czynników, które należy brać pod uwagę przy stosowaniu przez krajowe władze lub organy regulacyjne kryteriów oceny wpływu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną.

4. Krajowe władze lub organy regulacyjne konsultują z Radą z wyprzedzeniem każdą opinię lub decyzję, którą zamierzają przyjąć, oceniając wpływ podlegających zgłoszeniu przypadków koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną, jeżeli koncentracje te mogą wpłynąć na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

5. W terminie 14 dni kalendarzowych od zwrócenia się o konsultację, o której mowa w ust. 4, Rada sporządza opinię o skierowanym do niej projekcie opinii lub decyzji krajowej, uwzględniając elementy, o których mowa w ust. 2, i przekazuje tę opinię organowi konsultującemu oraz Komisji.

6. Krajowe władze lub organy regulacyjne, o których mowa w ust. 4, uwzględniają w jak największym stopniu opinię, o której mowa w ust. 5. Jeżeli organ ten nie zastosuje się do opinii, całkowicie lub częściowo, przedstawia Radzie i Komisji uzasadnienie swojego stanowiska w terminie 30 dni kalendarzowych od otrzymania opinii. Bez uszczerbku dla jej uprawnień wynikających z Traktatów Komisja może wydać własną opinię w tej sprawie.

Artykuł 22

Opinie na temat koncentracji na rynku mediów

1. W przypadku braku oceny lub konsultacji zgodnie z art. 21 Rada, na wniosek Komisji, sporządza opinię na temat wpływu koncentracji na rynku mediów na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną, jeżeli koncentracja na rynku mediów może wpływać na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych. Rada opiera swoją opinię na elementach określonych w art. 21 ust. 2. Rada może zwrócić uwagę Komisji na koncentracje na rynku mediów, które mogą wpływać na funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług medialnych.

2. Po uzyskaniu opinii Rady i bez uszczerbku dla jej uprawnień wynikających z Traktatów Komisja może wydać własną opinię w tej sprawie.

3. Opinie Rady i, w stosownych przypadkach, Komisji podaje się do wiadomości publicznej.

Sekcja 6

Przejrzysty i sprawiedliwy przydział zasobów gospodarczych

Artykuł 23

Pomiar oglądalności

1. Systemy i metody pomiaru oglądalności muszą być zgodne z zasadami przejrzystości, bezstronności, inkluzywności, proporcjonalności, niedyskryminacji i możliwości sprawdzenia.

2. Bez uszczerbku dla ochrony tajemnic handlowych przedsiębiorstw dostawcy własnych systemów pomiaru oglądalności bez zbędnej zwłoki i bezpłatnie dostarczają dostawcom usług medialnych i reklamodawcom, a także osobom trzecim upoważnionym przez dostawców usług medialnych i reklamodawców dokładne, szczegółowe, kompleksowe, zrozumiałe i aktualne informacje na temat metody stosowanej w ich systemach pomiaru oglądalności. Niniejszy przepis nie ma wpływu na unijne przepisy i zasady w zakresie ochrony danych i prywatności.

3. Krajowe władze lub organy regulacyjne zachęcają dostawców systemów pomiaru oglądalności do sporządzania – wraz z dostawcami usług medialnych, reprezentującymi ich organizacjami i innymi zainteresowanymi stronami – kodeksów postępowania, które mają przyczynić się do przestrzegania zasad,

o których mowa w ust. 1, w tym przez wspieranie niezależnych i przejrzystych audytów.

4. Komisja wspierana przez Radę może wydać wytyczne dotyczące praktycznego stosowania ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu.

5. Rada wspiera wymianę najlepszych praktyk związanych z wdrażaniem systemów pomiaru oglądalności w ramach regularnego dialogu między przedstawicielami krajowych władz lub organów regulacyjnych, przedstawicielami dostawców systemów pomiaru oglądalności oraz innymi zainteresowanymi stronami.

Artykuł 24

Przydział reklam państwowych

1. Fundusze publiczne lub wszelkie inne świadczenia lub korzyści przyznawane przez organy publiczne dostawcom usług medialnych do celów reklamowych muszą być przyznawane zgodnie z przejrzystymi, obiektywnymi, proporcjonalnymi i niedyskryminacyjnymi kryteriami oraz w drodze otwartych, proporcjonalnych i niedyskryminacyjnych procedur. Niniejszy artykuł nie narusza przepisów dotyczących zamówień publicznych.

2. Organy publiczne, w tym rządy krajowe, federalne lub regionalne, władze lub organy regulacyjne, a także przedsiębiorstwa państwowe lub inne jednostki kontrolowane przez państwo na poziomie krajowym lub regionalnym, lub terytorialne samorządy jednostek terytorialnych liczących ponad 1 mln mieszkańców, udostępniają publicznie dokładne, kompleksowe, zrozumiałe, szczegółowe i coroczne informacje o swoich wydatkach na reklamę przeznaczonych na rzecz dostawców usług medialnych, które to informacje obejmują co najmniej następujące dane:

   a) nazwy prawne dostawców usług medialnych, od których zakupiono usługi reklamowe;

   b) całkowitą wydaną kwotę roczną oraz kwoty wydane na każdego dostawcę usług medialnych.

3. Krajowe władze lub organy regulacyjne monitorują przydział reklam państwowych na rynkach mediów. Aby ocenić dokładność informacji o reklamie państwowej udostępnionych zgodnie z ust. 2, krajowe władze lub organy regulacyjne mogą zwrócić się do jednostek, o których mowa w ust. 2, o przekazanie dalszych informacji, w tym informacji dotyczących stosowania kryteriów, o których mowa w ust. 1.

4. Przydzielanie zasobów państwowych dostawcom usług medialnych w celu nabycia od nich towarów lub usług innych niż reklama państwowa podlega wymogom określonym w ust. 1. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na stosowanie zasad pomocy państwa.

Rozdział IV – Przepisy końcowe

Artykuł 25

Monitorowanie

1. Komisja zapewnia niezależne monitorowanie wewnętrznego rynku usług medialnych, w tym ryzyka dla jego funkcjonowania i odporności oraz postępów w tym zakresie. Wyniki monitorowania są przedmiotem konsultacji z Radą.

2. Komisja w porozumieniu z Radą określa kluczowe wskaźniki skuteczności działania, które mają być stosowane do monitorowania, o którym mowa w ust. 1.

3. Monitorowanie obejmuje:

   a) szczegółową analizę odporności rynków mediów wszystkich państw członkowskich, w tym w odniesieniu do poziomu koncentracji mediów oraz ryzyka zagranicznych manipulacji informacjami i ingerencji w informacje;

   b) przegląd i perspektywiczną ocenę odporności wewnętrznego rynku usług medialnych jako całości;

   c) przegląd środków wprowadzonych przez dostawców usług medialnych w celu zagwarantowania niezależności indywidualnych decyzji redakcyjnych.

4. Monitorowanie przeprowadza się corocznie, a jego wyniki udostępnia się publicznie.

Artykuł 26

Ocena i sprawozdawczość

1. Najpóźniej do [cztery lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] r., a następnie co cztery lata, Komisja przeprowadza ocenę niniejszego rozporządzenia i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

2. Na potrzeby ust. 1 i na wniosek Komisji państwa członkowskie i Rada przesyłają jej odpowiednie informacje.

3. Dokonując ocen, o których mowa w ust. 1, Komisja uwzględnia:

   a) stanowiska i ustalenia Parlamentu Europejskiego, Rady oraz innych stosownych organów lub źródeł;

   b) wyniki odpowiednich dyskusji prowadzonych na właściwych forach;

   c) odpowiednie dokumenty wydane przez Radę;

   d) ustalenia dotyczące monitorowania, o którym mowa w art. 25.

Artykuł 27

Zmiany dyrektywy 2010/13/UE

1. Uchyla się art. 30b dyrektywy 2010/13/UE.

2. Odesłania do art. 30b dyrektywy 2010/13/UE odczytuje się jako odesłania do art. 12 niniejszego rozporządzenia.

3. Zawarte w prawie Unii odesłania do Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA) odczytuje się jako odesłania do Europejskiej Rady ds. Usług Medialnych (Rada).

Artykuł 28

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od [6 miesięcy od daty wejścia w życie] r.

   Art. 7–12 i 27 stosuje się jednak od [3 miesiące od daty wejścia w życie] r., a art. 19 ust. 2 stosuje się od [48 miesięcy od daty wejścia w życie] r.

3. Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

1.4. Cel(e)

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.6. Okres trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

1.7. Planowane tryby zarządzania

2 ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

2.2. System zarządzania i kontroli

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Rozporządzenie ustanawiające wspólne ramy dla usług medialnych na rynku wewnętrznym („europejski akt o wolności mediów") i zmieniające dyrektywę 2010/13/UE

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

- Rynek wewnętrzny
- Inwestowanie w ludzi, spójność społeczna i wartości
- Nowy impuls dla demokracji w UE

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

☑ **nowego działania**

☐ **nowego działania będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego**[59]

☐ **przedłużenia bieżącego działania**

☐ **połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania**

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cel(e) ogólny(e)

Ogólnym celem interwencji jest poprawa funkcjonowania wewnętrznego rynku mediów. Poprawa funkcjonowania wewnętrznego rynku mediów będzie sprzyjać świadczeniu wysokiej jakości usług medialnych, a tym samym wzmocni integralność całego rynku wewnętrznego. Cel ten zostanie osiągnięty dzięki rozporządzeniu przewidującemu wspólne zasady, których podstawą są ramy zorganizowanej współpracy organów regulacyjnych ds. mediów w ramach Rady złożonej z przedstawicieli odpowiednich krajowych niezależnych władz lub organów regulacyjnych ds. mediów.

1.4.2. Cele szczegółowe

Wspieranie działalności i inwestycji transgranicznych na wewnętrznym rynku mediów

Celem jest ułatwienie podmiotom działającym na rynku mediów rozszerzania działalności na cały rynek wewnętrzny, co stopniowo zwiększy inwestycje transgraniczne pod względem ich liczby i wartości. Dlatego też inicjatywa będzie miała na celu koordynację niektórych rozbieżnych elementów krajowych ram dotyczących pluralizmu mediów, aby ułatwić świadczenie usług transgranicznych. W szczególności będzie miała na celu zagwarantowanie, że przy ocenie transakcji na rynku mediów niezależne organy krajowe będą spójnie podchodzić do kwestii

[59] O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

pluralizmu mediów na całym unijnym rynku mediów dzięki wspólnym kryteriom i koordynacji na szczeblu UE.

Zwiększenie współpracy regulacyjnej i zbieżności przepisów na wewnętrznym rynku mediów

Celem jest wzmocnienie współpracy regulacyjnej z myślą o lepszym egzekwowaniu unijnych ram medialnych w kontekście transgranicznym oraz wspieraniu zbieżności przepisów za pomocą opinii i wytycznych na szczeblu UE, co przyczyni się do promowania spójnego podejścia do niezależności i pluralizmu mediów, w tym w internecie. Celem jest również dostarczenie narzędzi do wspólnego – ogólnounijnego – działania niezależnych organów regulacyjnych na potrzeby ochrony rynku wewnętrznego UE przed dostawcami usług (w tym z państw trzecich), którzy nie przestrzegają unijnych norm dotyczących mediów.

Ułatwienie swobodnego świadczenia wysokiej jakości usług medialnych na rynku wewnętrznym

Celem jest zapewnienie konsumentom i przedsiębiorstwom możliwości korzystania z godnych zaufania treści dostarczanych przez niezależne media na coraz bardziej cyfrowym i transgranicznym rynku usług medialnych. Aby wspierać świadczenie wysokiej jakości usług medialnych na rynku wewnętrznym, inicjatywa będzie miała na celu złagodzenie tendencji do nadmiernej publicznej i prywatnej ingerencji w wolność redakcyjną. Zwiększy ona przejrzystość w zakresie własności poszczególnych mediów w celu wzmocnienia odpowiedzialności i niezależności mediów. Jej celem będzie również wspieranie samoregulacji z myślą o niezależnym funkcjonowaniu przedsiębiorstw medialnych. Ponadto inicjatywa będzie służyć zapewnieniu dziennikarzom możliwości pracy bez zakłóceń, w szczególności w odniesieniu do ochrony ich źródeł.

Zapewnienie przejrzystego i sprawiedliwego przydziału zasobów gospodarczych na wewnętrznym rynku mediów

Celem jest zapewnienie równych warunków działania podmiotom działającym na rynku mediów przez wspieranie przejrzystego i sprawiedliwego przydziału zasobów gospodarczych. Cel ten można osiągnąć dzięki zapewnieniu przejrzystości, niedyskryminacji, proporcjonalności, obiektywizmu i inkluzywności metod pomiaru oglądalności, w szczególności w internecie. Może to również służyć zapewnieniu przejrzystości, niedyskryminacji, proporcjonalności i obiektywizmu w przydzielaniu reklam państwowych poszczególnym mediom, tak aby zminimalizować ryzyko faworyzowania mediów prorządowych lub wykorzystania wsparcia publicznego na realizację interesów partyjnych, ze szkodą dla innych podmiotów działających na rynku, a tym samym wspierać uczciwą konkurencję na wewnętrznym rynku mediów.

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Oczekuje się, że rozporządzenie i zalecenie dla przedsiębiorstw medialnych i państw członkowskich, mające na celu wspieranie niezależności mediów, opartej na strukturze zarządzania składającej się z Rady wspieranej przez sekretariat Komisji, poprawią funkcjonowanie wewnętrznego rynku mediów za sprawą zbliżenia krajowych przepisów i podejść w obszarach związanych z pluralizmem mediów – w sposób skuteczny, spójny, proporcjonalny i w dużej mierze efektywny.

W modelowaniu finansowym na potrzeby oceny skutków towarzyszącej wnioskowi oszacowano, że korzyści gospodarcze netto w postaci zwiększonych przychodów

wyniosą 2 885 mln EUR w pierwszym roku i 2 898,1 mln EUR w kolejnych latach. Podmioty działające na rynku mediów odczują bezpośrednie korzyści regulacyjne.

Sektor audiowizualny szczególnie skorzysta na wprowadzeniu wspólnych wymogów dotyczących krajowych przepisów w zakresie pluralizmu mediów i procedur kontroli rynku oraz odniesie korzyści skali na lepiej funkcjonującym, bardziej przewidywalnym, spójnym i mniej protekcjonistycznym wewnętrznym rynku mediów.

Nadawcy i dostawcy (audiowizualnych) treści informacyjnych oraz podmioty zagraniczne, którzy są bardziej narażeni na skutki fragmentacji regulacyjnej, będą mogli rozszerzyć swoją działalność w innych państwach członkowskich.

Nadawcy i przedsiębiorstwa prasowe, którzy przyjmą zalecenia dotyczące gwarancji niezależności redakcyjnej, wzmocnią swoją niezależność redakcyjną i zwiększą swobodę podejmowania decyzji bez ingerencji publicznej czy prywatnej, zwiększając pluralizm poglądów i opinii wyrażanych i analizowanych w ich treściach medialnych. Dziennikarze zyskają również większą niezależność od właścicieli mediów ze względu na częstsze stosowanie tych gwarancji w przedsiębiorstwach medialnych.

Większa przejrzystość w zakresie własności mediów, a zwłaszcza innych interesów biznesowych właścicieli, zwiększy uczciwą konkurencję, przede wszystkim w sektorze prasowym (obejmującym media drukowane i internetowe), w przypadku którego państwa członkowskie zazwyczaj nie dysponują specjalnymi narzędziami przejrzystości takimi jak rejestry mediów.

Bardziej przejrzyste systemy pomiaru oglądalności w internecie ograniczą zakłócenia na rynku, dodatkowo wzmocnią równe warunki działania dla dostawców usług medialnych i podmiotów działających w internecie oraz przyniosą szczególne korzyści segmentowi audiowizualnych usług medialnych i prasy internetowej, a także reklamodawcom internetowym. Korzyści powinni odnieść również dziennikarze, ponieważ będą oni lepiej rozumieć, w jaki sposób podmioty działające w internecie dokonują pomiaru oglądalności usług medialnych. Środki dotyczące przejrzystości i uczciwości reklamy państwowej ograniczą zakłócenia na rynku i zapewnią szerszemu gronu mediów dostęp do tego źródła przychodów .

MŚP skorzystają z większej pewności i niższych kosztów prawnych. Również potencjalnie zwiększony dostęp do reklamy państwowej będzie stanowił proporcjonalnie większą szansę dla mniejszych przedsiębiorstw. Podobnie MŚP mają szczególnie słabą pozycję względem podmiotów działających w internecie, jeśli chodzi o pomiar oglądalności w internecie, dlatego inicjatywa pomoże zrównoważyć warunki konkurowania o przychody z reklam w odniesieniu do MŚP.

1.4.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów

Proponowane wskaźniki i oczekiwane rezultaty	**Poziom podstawowy**
Wskaźnik – liczba i wartość inwestycji transgranicznych na rynkach mediów państw członkowskich UE-27 (rocznie) **Oczekiwany rezultat – stopniowy wzrost liczby i wartości inwestycji transgranicznych**	Inwestycje prowadzone w latach 2013–2021 w podziale na inwestorów: - z UE: 478 transakcji - spoza UE: 389 transakcji Wartość 60 % transakcji: 84 mld EUR

Wskaźnik – liczba opinii Rady w sprawie decyzji dotyczących kontroli krajowego rynku mediów uwzględnionych przez odpowiedni organ krajowy (rocznie) **Oczekiwany rezultat – udział opinii Rady uwzględnionych przez państwa członkowskie**	Nie dotyczy
Wskaźnik – udział spraw rozwiązanych przez Radę w ramach mechanizmu współpracy i mechanizmu wzajemnej pomocy (rocznie) **Oczekiwany rezultat – udział spraw rozwiązanych przez Radę**	Nie dotyczy
Wskaźnik – liczba wytycznych/sprawozdań wydanych przez Komisję lub Radę, w zależności od przypadku, w obszarach regulacyjnych kluczowych dla pluralizmu mediów (co 3 lata) **Oczekiwany rezultat – zwiększenie liczby obszarów związanych z pluralizmem mediów objętych wytycznymi/sprawozdaniami na szczeblu UE**	Nie dotyczy
Wskaźnik – skala punktowa ryzyka (roczna) dotyczącego: **– niezależności politycznej mediów – autonomii redakcyjnej** **– niezależności zarządzania mediami publicznymi** **– wpływu komercyjnego i właścicielskiego na materiał redakcyjny** **– ochrony źródeł dziennikarskich** **– przejrzystości własności mediów** **Oczekiwany rezultat – stopniowe obniżanie skali punktowej ryzyka**	Odpowiednia skala punktowa ryzyka (MPM 2021): – 54 % – 55 % – 50 % – 60 % – 16 % – 58 %
Wskaźnik – liczba państw członkowskich posiadających organy samoregulacyjne ds. mediów (rocznie) **Oczekiwany rezultat – stopniowy wzrost liczby państw członkowskich posiadających organy samoregulacyjne**	16
Wskaźnik – postrzegane zaufanie obywateli do mediów (półroczny) **Oczekiwany rezultat – stopniowy wzrost zaufania do mediów**	Odsetek respondentów, którzy ufają następującym mediom: 58 %: radio 51 %: telewizja 51 %: prasa 35 %: internet

Wskaźnik – liczba przypadków związanych z nieprzestrzeganiem zasad dotyczących systemów pomiaru oglądalności (rocznie) **Oczekiwany rezultat – stopniowy spadek liczby systemów pomiaru oglądalności niezgodnych z nowymi ramami UE**	Nielsen: 61 % przedsiębiorstw zajmujących się reklamą zgadza się na dostęp do wysokiej jakości danych dotyczących oglądalności, potrzebnych do maksymalnego wykorzystania budżetu na media
Wskaźnik – skala punktowa ryzyka (roczna) dotycząca dystrybucji reklamy państwowej **Oczekiwany rezultat – stopniowe obniżanie w skali punktowej ryzyka**	Skala punktowa ryzyka dotycząca reklamy państwowej (MPM 2021): 70 %

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Wymogi, które należy spełnić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy

Większość przepisów rozporządzenia będzie bezpośrednio stosowana po upływie sześciu miesięcy od jego wejścia w życie. W celu stworzenia podstawy do prawidłowego wdrożenia europejskiego aktu o wolności mediów jego przepisy dotyczące niezależnych organów ds. mediów i Europejskiej Rady ds. Usług Medialnych oraz związana z nim zmiana dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych będą miały zastosowanie już 3 miesiące od wejścia w życie aktu. Dzięki temu Rada zostanie ustanowiona w terminie zapewniającym skuteczne wdrożenie niniejszego rozporządzenia.

Rada jest następcą Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA) ustanowionej dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych i ją zastępuje. Zmieniono jej nazwę, aby odzwierciedlić szersze kompetencje, powierzono dodatkowe zadania i wsparto dodatkowymi zasobami (w szczególności dodatkowym personelem w Komisji, DG CNECT). Na podstawie Europejskiego aktu o wolności mediów wszystkie odesłania do Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA) w prawie Unii, a w szczególności w dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych, będą odczytywane jako odesłania do Europejskiej Rady ds. Usług Medialnych („Rada”).

Tak jak to ma miejsce obecnie w przypadku ERGA, w prowadzonych działaniach Radę wspierać będzie sekretariat zapewniony przez Komisję. Sekretariat nadal będzie znajdował się w DG CNECT. Zapewni Radzie wsparcie administracyjne i organizacyjne. Zasoby przewidziane dla sekretariatu w rozporządzeniu umożliwią mu wspieranie Rady w wykonywaniu jej zadań. Sekretariat Rady będzie tworzony przez pierwsze dwa lata wdrażania, począwszy od 2024 r., a pełną zdolność kadrową osiągnie w 2025 r.

Aby wesprzeć wdrożenie europejskiego aktu o wolności mediów, DG CNECT ma zamówić badania zewnętrzne. Takie badania mogą być również wykorzystywane do wspierania działalności Rady i informowania o jej pracach. Odpowiedni roczny budżet na te badania będzie dostępny od spodziewanego rozpoczęcia realizacji w 2024 r. dzięki przesunięciu środków z programu „Kreatywna Europa”.

1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji

wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.

Przyczyny działania na poziomie europejskim (*ex ante*): inicjatywa ma na celu zapewnienie lepszego funkcjonowania wewnętrznego rynku mediów przez zwiększenie pewności prawa i usunięcie barier dla jednolitego rynku. Proponowane przepisy służą ustanowieniu mechanizmów zwiększających przejrzystość, niezależność i rozliczalność środków i działań mających wpływ na rynki, wolność i pluralizm mediów w UE.

Oczekiwana wygenerowana unijna wartość dodana (*ex post*): Z oceny skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi wynika, że interwencja może zmniejszyć obciążenia, z jakimi borykają się podmioty działające na rynku w związku z koniecznością przestrzegania różnych krajowych systemów prawnych, gdy prowadzą działalność w kilku państwach członkowskich. Podejście to może również zwiększyć przewidywalność i pewność prawa po stronie podmiotów działających na rynku mediów, co będzie sprzyjać uczciwej konkurencji i inwestycjom transgranicznym. Pozwoli również na skoordynowaną reakcję organów regulacyjnych ds. mediów w sprawach dotyczących przestrzeni informacyjnej UE. Szacuje się, że korzyści gospodarcze netto w postaci zwiększonych przychodów wyniosą 2 885 mln EUR w pierwszym roku i 2 898 mln EUR w kolejnych latach. Przedmiotowa inicjatywa, przez ustanowienie wspólnych unijnych ram wspierających działalność transgraniczną, wzmocnienie współpracy między organami regulacyjnymi, promowanie dostarczania wysokiej jakości treści medialnych oraz przeciwdziałanie praktykom zakłócającym konkurencję, stworzy warunki bardziej sprzyjające rozwojowi usług medialnych w wymiarze transgranicznym i zwiększy możliwości wyboru wysokiej jakości treści medialnych przez konsumentów. Wzmocni to wewnętrzny rynek mediów przy jednoczesnym wspieraniu wolności i pluralizmu mediów, chronionych na mocy Karty praw podstawowych.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Niniejszy wniosek opiera się na doświadczeniach Komisji z dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych, która ostatnio została poddana przeglądowi w 2018 r. i nadal wymaga transpozycji w niektórych państwach członkowskich. Chociaż nie przeprowadzono jeszcze pełnej oceny zmienionej dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych, zawiera ona szereg środków regulacyjnych dotyczących mediów, związanych z ochroną konsumentów i wspieraniem interesów polityki publicznej, takich jak różnorodność kulturowa. Dyrektywa ogranicza się jednak do audiowizualnych usług medialnych i nie obejmuje kwestii związanych z pluralizmem i niezależnością mediów (poza niezależnością krajowych władz i organów regulacyjnych), które będą przedmiotem tej interwencji. Główne istotne wnioski, jakie wyciągnięto, są takie, że rozporządzenie prawdopodobnie pozwoli osiągnąć pożądane wyniki interwencji znacznie szybciej niż dyrektywa oraz że do skutecznej i spójnej regulacji mediów potrzebna jest silniejsza i lepiej wyposażona instytucjonalna struktura wsparcia.

1.5.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami

Przedmiotowy wniosek znajduje odzwierciedlenie w dziale „Nowy impuls dla demokracji europejskiej” w programie prac Komisji na rok 2022.

Europejski akt o wolności mediów uzupełni odpowiednie ramy, które obejmują przepisy dotyczące prawa autorskiego, zmienioną dyrektywę o audiowizualnych usługach medialnych oraz niedawno przyjęte akt o usługach cyfrowych i akt o rynkach cyfrowych. W dziedzinie przejrzystości własności doprowadzi on do synergii z dyrektywą w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy i dyrektywą UE w sprawie prawa spółek. W odniesieniu do źródeł dziennikarskich w akcie dodano ukierunkowane solidne zabezpieczenie przed wprowadzaniem oprogramowania szpiegującego do urządzeń używanych przez dostawców usług medialnych lub ich pracowników, oparte na zabezpieczeniach przewidzianych w dyrektywie 2002/58/WE, dyrektywie (UE) 2016/680 oraz dyrektywie 2013/40/UE.

Akt jest w pełni zgodny z działaniami finansowymi podejmowanymi w ramach wieloletnich ram finansowych, programu „Kreatywna Europa", w szczególności dotyczącymi monitorowania i obrony wolności i pluralizmu mediów oraz partnerstw dziennikarskich.

1.5.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków

W oparciu o obecne doświadczenia z pracy ERGA i jej sekretariatu szacuje się, że Komisja, w ramach wsparcia dla nowej Europejskiej Rady ds. Usług Medialnych polegającego przede wszystkim na zapewnieniu sekretariatu Rady, będzie potrzebowała 8–10 EPC. Inne potencjalne warianty rozważono w towarzyszącej ocenie skutków.

Oczekuje się, że dodatkowe badania, które zostaną zamówione przez Komisję, będą kosztować do 1 mln EUR rocznie.

Oczekuje się, że funkcjonowanie Rady, w szczególności zwrot kosztów podróży, będzie wymagało około 150 000–200 000 EUR rocznie.

Stałe koszty administracyjne ponoszone przez krajowe organy regulacyjne z tytułu uczestnictwa w Radzie (takie jak wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w tym celu) byłyby pokrywane przez krajowe organy regulacyjne, tak jak ma to miejsce obecnie w przypadku ERGA i porównywalnych jednostek.

Wydatki na działalność ERGA i zamówienia na badania związane z dyrektywą o audiowizualnych usługach medialnych są obecnie finansowane z komponentu MEDIA w ramach programu „Kreatywna Europa".

Komponent międzysektorowy w ramach programu „Kreatywna Europa" ma „promować międzysektorowe działania służące dostosowaniu się do zmian strukturalnych i technologicznych, przed którymi stoją media, w tym wzmacniając wolne, zróżnicowane i pluralistyczne środowisko medialne, wysokiej jakości dziennikarstwo i umiejętność korzystania z mediów, również w środowisku cyfrowym" (art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2021/818 ustanawiającego program Kreatywna Europa).

W związku z tym komponent międzysektorowy będzie źródłem finansowania kosztów związanych z funkcjonowaniem Rady, której kompetencje obejmą różnego rodzaju podmioty działające na rynku mediów w sektorze audiowizualnym i innych sektorach mediów.

Źródło finansowania badań będzie zależało od ich przedmiotu: te obejmujące wyłącznie kwestie audiowizualne będą nadal finansowane z komponentu MEDIA

w ramach programu „Kreatywna Europa”, natomiast inne wymagane badania będą finansowane z komponentu międzysektorowego.

1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

☐ **Ograniczony czas trwania**

– ☐ Czas trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

– ☐ Czas trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

☑ **Nieograniczony czas trwania**

– Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2024 r. do 2025 r.,

– po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Planowane tryby zarządzania

☑ **Zarządzanie bezpośrednie** przez Komisję

– ☑ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;

– ☐ przez agencje wykonawcze;

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

– ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;

– ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

– ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

– ☐ organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego;

– ☐ organom prawa publicznego;

– ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile są im zapewnione odpowiednie gwarancje finansowe;

– ☐ podmiotom prawa prywatnego państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego i którym zapewniono odpowiednie gwarancje finansowe;

– ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie.

– *W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.*

Uwagi

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Po przyjęciu instrumentu legislacyjnego państwa członkowskie będą miały od 3 do 6 miesięcy na dostosowanie – w razie potrzeby – swoich ram krajowych. Pierwsza ocena będzie miała miejsce 4 lata po wejściu w życie nowych przepisów, a kolejne oceny będą przeprowadzane co 4 lata. Rada będzie wspierać Komisję podczas procesu monitorowania.

W przypadku zalecenia towarzyszącego wnioskowi również przewidziany będzie specjalny system monitorowania. Będzie on łączył ukierunkowaną sprawozdawczość państw członkowskich i nowy mechanizm niezależnego monitorowania ryzyka dla funkcjonowania wewnętrznego rynku usług medialnych na mocy rozporządzenia.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

Zgodnie z europejskim aktem o wolności mediów Europejska Grupa Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA) przekształci się w Europejską Radę ds. Usług Medialnych. Będzie ona wspierać skuteczne i spójne stosowanie zarówno europejskiego aktu o wolności mediów, jak i dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych w państwach członkowskich. Zgodnie ze swoimi zadaniami wynikającymi z prawa UE Rada będzie m.in. zapewniać specjalistyczne doradztwo w zakresie regulacyjnych, technicznych lub praktycznych aspektów regulacji mediów, wydawać opinie, koordynować działania w odniesieniu do dostawców usług (w tym z państw trzecich) nieprzestrzegających unijnych norm dotyczących mediów oraz wspierać współpracę i skuteczną wymianę informacji, doświadczeń i najlepszych praktyk między organami regulacyjnymi.

W celu zapewnienia, aby Rada wypełniała swój mandat, przewiduje się, że Komisja będzie w ścisłym kontakcie z odpowiednimi krajowymi władzami i organami regulacyjnymi. Ponadto rozporządzenie stanowi, że przewodniczący Rady musi informować Komisję o planowanych i bieżących działaniach Rady. Co więcej, Rada jest zobowiązana do konsultowania się z Komisją podczas przygotowywania swojego programu prac i opracowywania głównych dokumentów, zgodnie ze swoim regulaminem wewnętrznym.

Zgodnie z obecnymi praktykami i z uwzględnieniem wybranego wariantu strategicznego Komisja będzie realizować zamierzone finansowanie w ramach programu „Kreatywna Europa” za pomocą zarządzania bezpośredniego. Kwestia ta jest objęta odpowiednią strategią kontroli. Kontrole będą przeprowadzane przez DG CNECT.

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

Aby zapewnić wypełnianie przez Radę mandatu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, przewiduje się utworzenie sekretariatu zapewnionego przez Komisję. Będzie on pomagał Radzie w jej działaniach oraz zapewni wsparcie administracyjne i organizacyjne.

Przewidywany system kontroli i wsparcia pozwala na łagodzenie potencjalnego ryzyka. W związku z tym, że akt opiera się na istniejącej strukturze, oraz biorąc pod uwagę zarządzanie bezpośrednie odpowiednimi środkami finansowymi przez Komisję, nie zidentyfikowano żadnego poważnego ryzyka.

Kontrole są elementem systemu kontroli wewnętrznej DG CNECT.

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

Wykorzystane zostaną systemy i procedury kontroli wewnętrznej DG CNECT. Są one funkcjonalne i opłacalne. Celem jest zapewnienie poziomu błędu poniżej progu istotności wynoszącego 2 %.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Dodatkowe potrzeby w zakresie środków niezbędnych do celów niniejszego rozporządzenia zostaną zaspokojone w ramach istniejących środków zapobiegania nadużyciom finansowym mających zastosowanie do Komisji.

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn./Niezróżn.[60]	państw EFTA[61]	krajów kandydujących[62]	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
2b	07.010401 – Wydatki na wsparcie dotyczące programu „Kreatywna Europa”	Niezróżn.	TAK	TAK	TAK	NIE
2b	07.050300 – Komponent międzysektorowy w ramach programu „Kreatywna Europa”	Zróżn.	TAK	TAK	TAK	NIE
2b	07.050200 – Komponent MEDIA w ramach programu „Kreatywna Europa”	Zróżn.	TAK	TAK	TAK	NIE

- Nowe linie budżetowe, o których utworzenie się wnioskuje

Nie dotyczy

60 Środki zróżnicowane/środki niezróżnicowane.

61 EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

62 Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych

– ☑ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Środki zostaną przesunięte w ramach puli środków finansowych przeznaczonych na komponent MEDIA i komponent międzysektorowy w ramach programu „Kreatywna Europa”, a także na linię budżetową dotyczącą wsparcia administracyjnego w WRF 2021–2027.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	2b	SPÓJNOŚĆ, ODPORNOŚĆ I WARTOŚCI

DG CNECT			2024	2025	2026	2027	po 2027 r.	**OGÓŁEM**
• Środki operacyjne (realokowane w ramach programu „Kreatywna Europa”)								
07.050200 – Komponent MEDIA w ramach programu „Kreatywna Europa”	Środki na zobowiązania	(1a)	0,500	0,500	0,500	0,500		**2,000**
	Środki na płatności	(2a)	0,250	0,500	0,500	0,500	0,250	**2,000**
07.050300 – Komponent międzysektorowy w ramach programu „Kreatywna Europa”	Środki na zobowiązania	(1b)	0,500	0,500	0,500	0,500		**2,000**
	Środki na płatności	(2b)	0,250	0,500	0,500	0,500	0,250	**2,000**
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy[63]								
07.010401 – Wydatki na wsparcie programu „Kreatywna Europa”		(3)	0,200	0,200	0,200	0,200		**0,800**
OGÓŁEM środki	Środki na zobowiązania	=1a+1b+3	1,200	1,200	1,200	1,200		**4,800**

[63] Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

dla DG CNECT	Środki na płatności	=2a+2b +3	0,700	1,200	1,200	1,200	0,500	**4,800**

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	1,000	1,000	1,000	1,000		**4,000**
	Środki na płatności	(5)	0,500	1,000	1,000	1,000	0,500	**4,000**
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		(6)	0,200	0,200	0,200	0,200		**0,800**
OGÓŁEM środki na DZIAŁ 2b wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	1,200	1,200	1,200	1,200		**4,800**
	Środki na płatności	=5+6	0,700	1,200	1,200	1,200	0,500	**4,800**

Dział wieloletnich ram finansowych	**7**	„Wydatki administracyjne”

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2024	2025	2026	2027	po 2027 r.	**OGÓŁEM**
DG CNECT							
⊗ Zasoby ludzkie		0,644	1,288	1,288	1,288		**4,508**
○ Pozostałe wydatki administracyjne							
OGÓŁEM DG CNECT	Środki	0,644	1,288	1,288	1,288		**4,508**

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	0,644	1,288	1,288	1,288		**4,508**

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2024	2025	2026	2027	po 2027 r.	**OGÓŁEM**
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 7 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	1,844	2,488	2,488	2,488		**9,308**
	Środki na płatności	1,344	2,488	2,488	2,488	0,500	**9,308**

3.2.2. Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych

Nie dotyczy

3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

– ☑ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2024	2025	2026	2027	po 2027 r.	**OGÓŁEM**
DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych						
Zasoby ludzkie	0,644	1,288	1,288	1,288		**4,508**
Pozostałe wydatki administracyjne						
Suma cząstkowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	0,644	1,288	1,288	1,288		**4,508**

Poza DZIAŁEM 7[64] wieloletnich ram finansowych						
Zasoby ludzkie						
Inne wydatki administracyjne						
Suma cząstkowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych						

OGÓŁEM	**0,644**	**1,288**	**1,288**	**1,288**		**4,508**

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

64 Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA"), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.

– ☑ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

		2024	2025	2026	2027
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)					
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)		3	6	6	6
20 01 02 03 (w delegaturach)					
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)					
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)					
Inna linia budżetowa (określić)					
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC)[65]					
20 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)		2	4	4	4
20 02 03 (CA, LA, SNE, INT i JPD w delegaturach)					
XX 01 xx **yy zz** [66]	– w centrali				
	– w delegaturach				
01 01 01 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)					
01 01 01 12 (CA, INT, SNE – bezpośrednie badania naukowe)					
Inna linia budżetowa (określić)					
OGÓŁEM		**5**	**10**	**10**	**10**

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Nadzór nad prawidłową realizacją obowiązków określonych w rozporządzeniu w odniesieniu do przedsiębiorstw prywatnych, państw członkowskich oraz krajowych władz i organów regulacyjnych skupionych w Radzie. Reprezentowanie Komisji w Radzie i angażowanie się w jej działania, w tym również w prace nad rocznym programem prac i regulaminem wewnętrznym. Zarządzanie procedurami na podstawie rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do zadań Rady. Udzielanie wsparcia Radzie w zakresie jej zadań na podstawie rozporządzenia. Wsparcie administracyjne i logistyczne dla Rady, w szczególności w odniesieniu do bieżącej organizacji i organizacji posiedzeń. Wspieranie współpracy i koordynacji krajowych władz lub organów regulacyjnych na szczeblu UE.

[65] CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

[66] W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA").

	Zamawianie badań zewnętrznych związanych z rozporządzeniem i działalnością Rady oraz zarządzanie nimi.
Personel zewnętrzny	Udzielanie wsparcia Radzie w zakresie jej zadań na podstawie rozporządzenia. Wsparcie administracyjne i logistyczne dla Rady, w szczególności w odniesieniu do bieżącej organizacji i organizacji posiedzeń. Wspieranie współpracy i koordynacji krajowych władz lub organów regulacyjnych na szczeblu UE.

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

Wniosek/inicjatywa:

– ☑ może zostać w pełni sfinansowany(a) przez przegrupowanie środków w ramach odpowiedniego działu wieloletnich ram finansowych (WRF).

Środki zostaną przesunięte w ramach puli środków finansowych przeznaczonych na komponent MEDIA i komponent międzysektorowy w ramach programu „Kreatywna Europa", a także na linię budżetową dotyczącą wsparcia administracyjnego w WRF 2021–2027. Nie będą miały znaczącego wpływu na żadne inne działania w ramach programu, ponieważ zostaną rozłożone równomiernie na wszystkie działania.

– ☐ wymaga zastosowania nieprzydzielonego marginesu środków w ramach odpowiedniego działu WRF lub zastosowania specjalnych instrumentów zdefiniowanych w rozporządzeniu w sprawie WRF.

– ☐ wymaga rewizji WRF.

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa:

– ☑ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

– ☐ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

Środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

– ☑ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

– ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

  – ☐ wpływ na zasoby własne

  – ☐ wpływ na dochody inne

  – Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków ☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy[67]						
		Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)		
Artykuł …								

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

[67] W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.